

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Marcely Uhříčkové a Mgr. Karla Ulíka ve věci

navrhovatelky: **M. J.**

bytem X

zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti

odpůrkyni:

obec Louňovice

sídlem Horní náves 6, 251 62 Louňovice

zastoupena advokátem Mgr. Josefem Žďárským
sídlem Revoluční 763/15, 110 00 Praha 1

o návrzích na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Louňovice schváleného usnesením Zastupitelstva obce Louňovice ze dne 17. 9. 2018, č. 70/2018, ve spojení s opravným usnesením,

takto:

- I. Opatření obecné povahy – územní plán Louňovice schválený usnesením Zastupitelstva obce Louňovice ze dne 17. 9. 2018, č. 70/2018 – se dnem právní moci tohoto rozsudku ruší:
- a) v části, v níž byla stanovena podmínka v textové části územního plánu, podkapitole D.3 Vodní toky a plochy, která zní: *„Při povolování staveb na území s melioracemi (vyznačeno ve výkrese Přírody a krajiny v grafické části) je nutno prokázat posudkem hydrogeologa, že stavba negativně neovlivní hydrologický režim v oblasti“*, a to ve vztahu k pozemkům p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X;
 - b) v části, v níž byla stanovena podmínka v textové části územního plánu, v podkapitole F.1 Plochy s rozdílným způsobem využití, části |B|Bydlení v krajině, která zní: *„Povolení staveb (budov) je podmíněno napojením na veřejnou*

*vodovodní a kanalizační síť**, a to ve vztahu k pozemkům p. č. XA, XG, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X;

- c) v části, v níž byla vymezena v grafické části územního plánu ve výkrese N.4 Koncepce veřejné dopravní infrastruktury „*místní účelová komunikace*“, a to ve vztahu k pozemkům p. č. XG, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X.
- II. Návrh se odmítá v části, v níž navrhovatelka požadovala zrušení územního plánu Louňovice schváleného Zastupitelstvem obce Louňovice ze dne 17. 9. 2018, č. 70/2018, v rozsahu grafického vymezení cyklostezky žlutohnědou tečkovanou čarou přes pozemek p. č. XG ve výkresu N.4 Koncepce veřejné dopravní infrastruktury, grafického vymezení místní účelové komunikace a cyklostezky v koordinačním výkresu UP 01, vymezení veřejných prostranství ve výkresu UP 01 na pozemcích p. č. XH, XCH, XI, XJ, XK, XG, XL, XM, XN a XF, vymezení regulativu technické infrastruktury ve výkresu UP 01 na pozemcích p. č. XH, XCH, XI, XJ, XK, XG a XF, a v rozsahu vymezení nové místní komunikace bez zásahu na pozemcích p. č. XE a XF.
- III. V části, o níž nebylo rozhodnuto I. a II. výrokem tohoto rozsudku a I. výrokem rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019, č. j. 55 A 8/2019-111, se návrhy zamítají.
- IV. Odpůrkyně je povinna zaplatit navrhovatelce na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelky JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- Návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jenž byl soudu doručen dne 25. 1. 2019 a zapsán pod sp. zn. 55 A 8/2019, se navrhovatelka domáhala zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Louňovice vydaného usnesením Zastupitelstva obce Louňovice ze dne 17. 9. 2018, č. 70/2018 (dále jen „napadené opatření obecné povahy“). Tímto návrhem žádala zrušit napadené opatření obecné povahy v části, v níž byla vymezena veřejně prospěšná stavba označená jako *VPS/TI.2 – Nové propojení dešťové kanalizace* a v níž byla tato stavba současně vymezena v kapitole textové části územního plánu týkající se kanalizace jako součást koncepce tohoto druhu technické infrastruktury (propojka dešťové kanalizace přes pozemek p. č. XW se zrušením stávajícího zásaku). Dále se domáhala zrušení napadeného opatření obecné povahy v části, která stanoví jako podmínku pro povolování staveb na území s melioracemi vyznačenou ve výkresu Příroda a krajina prokázání posudkem hydrogeologa, že stavba negativně neovlivní hydrologický režim v oblasti. Stanovení podmínky prokázat neexistenci negativního ovlivnění hydrogeologických poměrů povolovanou stavbou bylo dle navrhovatelky nezákonné, neboť takovou podmínku nelze stanovit v územním plánu, nýbrž až v územním řízení. Navíc šlo o podmínku vágní a neurčitou, což navrhovatelka v návrhu blíže rozvedla.
- Dalším návrhem, jenž byl soudu doručen dne 18. 4. 2019 a zapsán pod sp. zn. 43 A 32/2019, se navrhovatelka domáhala zrušení jiné části napadeného opatření obecné povahy, a sice v rozsahu grafického vymezení plochy sadů a zahrad na pozemcích p. č. XT a XU. K tomu

uvedla, že je vlastníkem těchto pozemků, které dle předchozího územního plánu byly v plném rozsahu zastavitelné jako plocha pro bydlení. Napadené opatření obecné povahy ovšem na části těchto pozemků nově vymezilo plochu pro sady a zahrady, a to arbitrárním, nepřezkoumatelným a neopodstatněným způsobem, který navíc s ohledem na míru podrobnosti příslušel až územnímu rozhodování, nikoli již územnímu plánování.

3. V pořadí třetím návrhem, jenž byl soudu doručen dne 10. 5. 2019 a zapsán pod sp. zn. 54 A 35/2019, se navrhovatelka domáhala zrušení další části napadeného opatření obecné povahy, a to v rozsahu vymezení místní účelové komunikace D2A na pozemcích p. č. XE, XCH, XI, XJ, XK, XG, XL, XM, XN a XF a v rozsahu regulativu obsaženého v části F.1 textové části územního plánu, podkapitole B – bydlení v krajině, podle něhož je povolení staveb (budov) podmíněno napojením na veřejnou vodovodní a kanalizační síť. Navrhovatelka uvedla, že napadené opatření obecné povahy vymezuje na pozemcích p. č. XE, XCH, XI, XJ, XK a XG místní účelovou komunikaci, přestože na těchto pozemcích nikdy dříve nebyla pozemní komunikace a podle předchozího územního plánu byly tyto pozemky součástí orné půdy. Pozemky jsou částečně prostavěny oplocením a připraveny k realizaci staveb v souladu s původním územním plánem. Záměr pozemní komunikace je trasován natolik přesně, že představuje zásah do vlastnického práva navrhovatelky, neboť jde v podstatě o umístění stavby a brání stavebnímu využití (minimálně části) okolních pozemků. Ve vztahu k pozemkům p. č. XE, XCH, XI, XJ, XK, XG, XL, XM, XN a XF, které byly v jejím vlastnictví, považovala navrhovatelka napadené opatření obecné povahy za nezákonné v části, která pro plochy bydlení v krajině stanovila regulativ vyžadující připojení stavby na veřejnou vodovodní a kanalizační síť. Tento regulativ byl do napadeného opatření obecné povahy vložen až v průběhu veřejného projednávání a v důsledku nepřehlednosti provedených změn proti němu navrhovatelka nepodala námitky, přesto se domnívala, že tím nepřestala být aktivně legitimována k podání návrhu. V oblasti, ve které se nacházely pozemky navrhovatelky, nebyl veřejný vodovod ani kanalizace, v důsledku čehož působil tento regulační prvek jako faktická stavební uzávěra na dobu neurčitou.
4. Usnesením ze dne 24. 6. 2019, č. j. 55 A 8/2019-61, byly všechny tři věci spojeny ke společnému projednání.

Dosavadní průběh soudního řízení

5. Krajský soud v Praze ve věci rozhodl nejprve rozsudkem ze dne 28. 11. 2019, č. j. 55 A 8/2019-111, jehož I. výrokem zrušil napadené opatření obecné povahy
 - a) v části, v níž byla na pozemku p. č. XW v katastrálním území X vymezena veřejně prospěšná stavba VPS/TI.2 „Nové propojení dešťové kanalizace“;
 - b) v částech, v nichž byl jako „návrh do územního plánu“ uveden v textové části územního plánu, podkapitole D.4 Kanalizace, informativní údaj „Propojka dešťové kanalizace přes parc. č. XW a zrušení stávajícího zásaku“ a byla propojka dešťové kanalizace vyznačena jakožto navrhovaná kanalizace dešťová ve výkresu N.6 Veřejná technická infrastruktura – kanalizace, a to pouze ve vztahu k pozemku p. č. XW v katastrálním území X;
 - c) v části, v níž byla stanovena podmínka v textové části územního plánu, podkapitole D.3 Vodní toky a plochy, která zní: „Při povolování staveb na území s melioracemi (vyznačeno ve výkrese Přírody a krajiny v grafické části) je nutno prokázat posudkem hydrogeologa, že stavba negativně neovlivní hydrologický režim v oblasti“, a to pouze ve vztahu k pozemku p. č. XW v katastrálním území X;

d) v části, v níž byla stanovena podmínka v textové části územního plánu, v podkapitole F.1 Plochy s rozdílným způsobem využití, části |B| Bydlení v krajině, která zní: „*Povolení staveb (budov) je podmíněno napojením na veřejnou vodovodní a kanalizační síť*“, a to pouze ve vztahu k pozemkům p. č. XB, XC a XD v katastrálním území X.

Prostřednictvím II. výroku zdejší soud návrhy ve zbytku zamítl, tedy je neshledal důvodnými ve vztahu k vymezení plochy sadů a zahrad na části pozemků p. č. XT a XU a vymezení místní účelové komunikace na pozemcích p. č. XE, XCH, XI, XJ, XK, XG, XL, XM, XN a XF, vše v témže katastrálním území. O nákladech řízení rozhodl ve III. výroku tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

6. Ve vztahu k propojce dešťové kanalizace na pozemku p. č. XW, o níž rozhodoval pod body a) a b) I. výroku rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111 zdejší soud shledal příslušnou část napadeného opatření obecné povahy nepřezkoumatelnou, neboť odpůrkyně v reakci na navrhovatelčiny námitky nezdůvodnila, proč veřejná infrastruktura nemohla být vedena po pozemcích odpůrkyně, na nichž byla dříve plánována. Podmínku týkající se povinnosti prokázat neovlivnění hydrologického režimu v příslušné oblasti posudkem hydrogeologa, o níž rozhodoval pod bodem c) I. výroku, zdejší soud označil za nezákonnou, neboť nešlo o regulativ prostorového uspořádání, který by bylo možné upravovat prostřednictvím územního plánu, protože odpůrkyně překročila možnosti plynoucí z § 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „stavební zákon“) a z přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“). Obdobně shledal soud nezákonnou i podmínku týkající se napojení staveb na veřejnou vodovodní a kanalizační síť, o níž rozhodoval pod bodem d) I. výroku, jelikož ani v tomto případě nešlo o regulativ prostorového uspořádání a odpůrkyně tím, že do napadeného opatření obecné povahy vtělila požadavek, který je předmětem územního řízení, překročila rámec § 43 odst. 1 stavebního zákona a přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. Vložení pásu sadů a zahrad do území, v němž se nacházely pozemky p. č. XT a XU, soud naproti tomu nezákonným neshledal, přičemž důvody pro vymezení takové plochy mezi zastavitelným územím a lesním porostem, které byly obsaženy v rozhodnutí odpůrkyně o námitkách, považoval za přezkoumatelné a argumentaci tam uvedenou za úplnou i přesvědčivou; také kritérium vhodnosti a přiměřenosti bylo dle soudu splněno. Ve vztahu k ploše veřejného prostranství s místní účelovou komunikací soud uvedl, že příslušné pozemky navrhovatelky dle předchozího územního plánu nebyly součástí zastavitelné plochy, nýbrž orné půdy. Napadené opatření obecné povahy tedy změnilo funkční využití pozemků tak, že namísto orné půdy mají být využity jako pozemní komunikace, přičemž navrhovatelka nemá právní nárok na to, aby její pozemky, které v předchozím územním plánu nebyly součástí zastavitelné plochy, byly do takové plochy v rámci pořizování nového územního plánu zařazeny. Dle soudu by navrhovatelka mohla být dotčena na svém vlastnickém právu „*pouze v tom rozsahu, že místo plochy orné půdy byla na jejích pozemcích vymezena plocha veřejného prostranství (pozemní komunikace). Nejde přitom o stavby či pozemky, pro které by bylo možné omezit vlastnické právo k pozemkům nebo které by vedly ke vzniku předkupního práva. Navrhovatelka není povinná na pozemcích realizovat záměr, pro který byla plocha veřejného prostranství vymezena, jeho realizace záleží toliko na jejím uvážení. Navrhovatelka je omezena pouze v tom rozsahu, že pozemky nemůže využít ke stavební činnosti, což nemohla ani podle předchozího územního plánu.*“ Důvody, pro které přistoupila k vymezení plochy veřejného prostranství, odpůrkyně detailně rozvedla v odůvodnění rozhodnutí o námitkách a soud je

považoval za dostatečné. Zdůraznil také, že územní plán je koncepčním dokumentem a nevytváří podmínky pro nucené omezení vlastnického práva k pozemkům. Zda se pozemní komunikace realizovaná v budoucnu na těchto pozemcích stane veřejně přístupnou, bude záviset na tom, zda budou splněny všechny znaky takové pozemní komunikace plynoucí z § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a z judikatury (včetně mj. souhlasu vlastníka komunikace s jejím veřejným užíváním). Ani vymezení plochy veřejného prostranství na těchto pozemcích neznamena, že by se vybudovaná komunikace měla stát nutně veřejným prostranstvím, k němuž se váže právo obecného užívání. Územní plán vytváří toliko předpoklady pro to, aby určitá část území obce mohla být využívána k dopravním účelům, aniž by ovšem současně zakládal oprávnění konkrétním osobám či veřejnosti pozemní komunikaci užívat. Soud shledal, že vymezení veřejného prostranství s místní účelovou komunikací bylo též potřebné, sledovalo veřejný zájem a představovalo přiměřený zásah do vlastnického práva navrhovatelky. Za bezvýznamné považoval, zda se na pozemcích navrhovatelky aktuálně vyskytovala v terénu patrná cesta a zda měla charakter veřejně přístupné účelové komunikace. Nepřisvědčil navrhovateli ani v tom, že by odpůrkyně překročila přípustné meze podrobnosti obsahu územního plánu.

7. Navrhovatelka napadla citovaný rozsudek č. j. 55 A 8/2019-111 kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 As 505/2019-74, zamítl. Stížní bod, podle něhož zdejší soud postupoval překvapivě a nesprávně, pokud regulativy týkající se podmínky předložit hydrogeologický posudek a povinnosti napojit budovy na veřejnou kanalizační a vodovodní síť zrušil nikoliv plošně, nýbrž pouze ve vztahu k pozemkům navrhovatelky zmíněným jako příklad dotčení, Nejvyšší správní soud neshledal důvodným. Bylo věcí navrhovatelky a jí zvolené procesní strategie, jak své návrhy formulovala a zdůvodnila. Úkolem soudu nebylo, aby navrhovatelku vyzýval, zda svůj návrh případně nechce zdůvodnit jinak či svou argumentaci doplnit rovněž ve vztahu k jiným pozemkům, neboť pak by se vychýlil z postavení „nestranného třetího“. Nejvyšší správní soud se ztotožnil též s právním posouzením zdejšího soudu ohledně vymezení veřejného prostranství s místní účelovou komunikací.
8. Ústavní soud prostřednictvím I. výroku nálezu ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. III. ÚS 2329/21, konstatoval, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 505/2019-74 a II. a III. výrokem rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 55 A 8/2019-111 bylo porušeno právo stěžovatelky na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a II. výrokem citovaného nálezu zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 505/2019-74 i II. a III. výrok rozsudku zdejšího soudu č. j. 55 A 8/2019-111. Ve zbývajících částech ústavní stížnosti navrhovatelky odmítl (III. výrok nálezu). Ústavní soud shledal, že zdejší soud měl přistoupit ke zrušení regulativů povinného doložení hydrogeologického posudku a povinného napojení na vodovodní a kanalizační síť ve vztahu ke všem pozemkům ve vlastnictví navrhovatelky, na něž tyto regulativy dopadaly. V situaci, kdy se petit návrhů neomezoval na konkrétně specifikované pozemky, měl zdejší soud navrhovatelku poučit o hrozícím neúspěchu v části řízení, resp. o tom, že hodlá zrušit část územního plánu pouze ve vztahu k pozemkům příkladmo popsáním v odůvodnění jejího návrhu, a dát jí tak možnost doplnit odůvodnění návrhu či konkretizovat petit tak, aby v něm byly přesně specifikovány všechny pozemky ve vlastnictví navrhovatelky. K této výzvě měl zdejší soud dle názoru Ústavního soudu přistoupit za použití § 118a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) použitého na základě § 64 s. ř. s. nebo na základě extenzivního a ústavně konformního výkladu § 36 odst. 1 s. ř. s.

S odkazem na zásadu procesní ekonomie řízení se Ústavní soud nezabýval dalšími námitkami navrhovatelky.

9. Vycházejí z citovaného právního názoru Ústavního soudu, jenž měl pro zdejší soud v této věci kasační (tj. takřka absolutní) závaznost a s jehož věcnou správností mu v této věci nepříslušelo polemizovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2020, sp. zn. II. ÚS 4162/19), soud navrhovatelku poučil o tom, že není věcně legitimována k „paušálnímu“ zrušení nezákonných podmínek napadeného opatření obecné povahy, nýbrž k jejich zrušení pouze ve vztahu ke svým vlastním pozemkům, a vyzval ji, aby tvrdila a dokládala, zda se některé ze soudem shledaných nezákonných regulativů, o nichž bylo rozhodnuto pravomocným I. výrokem rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111, dotýkají i jiných jejích pozemků (než p. č. XW, XB, XC a XD v katastrálním území L.), aby takové pozemky konkrétně označila (nikoli pouze příkladmo, ale úplným výčtem) a aby zdůvodnila a doložila, z jakého důvodu tomu tak je. Současně navrhovatelku poučil o tom, že pokud výzvě nevyhoví, vystaví se riziku, že v tomto sporu bude ohledně svých dalších, dosud blíže nespecifikovaných pozemků částečně neúspěšná.
10. Navrhovatelka na výzvu reagovala podáním ze dne 14. 3. 2023, v němž uvedla, že pozemky dotčené regulativem, o kterém zdejší soud rozhodl pod bodem c) I. výroku rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111, jsou dle aktuální katastrální evidence pozemky p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF. Pozemky dotčené regulativem, o kterém zdejší soud rozhodl pod bodem d) I. výroku rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111, jsou dle aktuální katastrální evidence pozemky p. č. XA, XG, XB, XC, XD, XE a XF, přičemž všechny tyto pozemky navrhovatelka vlastnila také ke dni podání návrhů, byť některé z nich tehdy byly evidovány pod jiným parcelním číslem. Ve vztahu k návrhovému bodu týkajícímu se regulativu plochy sadů a zahrad (o němž zdejší soud rozhodl ve zrušeném II. výroku zamítavě) navrhovatelka sdělila, že dotčené pozemky p. č. XT a p. č. XU v mezidobí zcizila, protože bylo podle ní namístě rozhodnout o procesním nástupnictví vlastníka pozemku p. č. XT, společnosti Bistro Films s.r.o.
11. K návrhovému bodu týkajícímu se vymezení pozemní komunikace (o němž zdejší soud rozhodl ve zrušeném II. výroku rovněž zamítavě) navrhovatelka uvedla, že komunikace nemá status veřejně prospěšné stavby a jejím jediným cílem je dopravní obsluha jedné rekreační dvojchaty, tedy je jejím prostřednictvím sledován toliko soukromý zájem, k jehož řešení slouží především nástroje soukromého práva. Navrhovatelka dále zpochybnila dílčí závěr vyslovený v částečně zrušeném rozsudku zdejšího soudu, podle něhož byly její pozemky v nezastavitelném území. Opak podle ní plynul z textové části regulace pro původní plochu OV11, části 6, bodu D, odst. 3, jakož i z doplňku č. 3 obecně závazné vyhlášky č. 12 ze dne 6. 9. 2002, v němž byla v čl. 7 odst. 2 provedena explicitní změna, již došlo ke zrušení původního textu „*při okrajích lesních porostů ponechat nezastavěné pásy zeleně*“. Navrhovatelka proto po dobu 12 let žila v legitimním očekávání, že pozemek p. č. XK, později dělený na pozemky p. č. XK, XI, XJ, XG, XCH a XH, byl v zastavitelném území a že jej bude moci využít jako součást svých stavebních pozemků. Navrhovatelka vyjádřila nesouhlas také s tím, že by byl soukromý zájem osob na zpřístupnění jejich pozemků zájmem veřejným a zpochybnila použitelnost zdejším soudem citovaného usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 353/98 a rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2977/2009, které spíše podporovaly argumentaci navrhovatelky. Poukázala na to, že napadené opatření obecné povahy v podstatě vyvlastňuje bez náhrady určitou část území ve prospěch jiného soukromého zájmu, ačkoliv k tomu existuje jiný nástroj, který je podrobnější a v důsledcích spravedlivější. Umístění cesty nadto ani nedosahuje sledovaného

cíle, což přiznal i zdejší soud v odst. 94 a 104 částečně zrušeného rozsudku, kde poznamenal, že zvolené řešení pouze brání jinému využití, ale negarantuje zamýšlený cíl. Přijatá regulace tedy není vynutitelná, pouze brání tomu, aby byl pozemek využit jinak. Navrhovatelka na pozemcích nechce dobrovolně stavět či provozovat cestu k obsluze jiných osob a odpůrkyně nemá nástroj, jak jí k tomu donutit. Jediným důsledkem regulace je nemožnost využití pozemku majitelem a blokace území pro případné vyvlastnění, z čehož navrhovatelka dovodila, že záměrem odpůrkyně musí být znehodnocení restituovaného majetku navrhovatelky, což odporuje principům i účelu územního plánování. Zvolené řešení nevyvažuje zájmy vlastníků s ohledem na veřejný zájem, ale vede k tomu, že na pozemcích nebude kýžena cesta ani záměr navrhovatelky. Napadená regulace se navrhovatelce jevila jako zneužití práva. Upozornila též na to, že umístění regulatorního prvku, který zjevně nevede k žádnému cíli, ale pouze brání jiným cílům, nelze jakkoli testovat co do jeho rozumnosti. Poukazovala také na to, že v územním plánu lze stanovit koridory pro veřejnou infrastrukturu. Mimo veřejnou infrastrukturu, jejíž součástí napadený prvek není (ten je pouze na veřejnou infrastrukturu napojen), nelze koridory umísťovat. Podle vyhlášky č. 500/2006 Sb. odpůrkyní zvolené řešení nepřísluší územnímu plánu, který má řešit veřejnou infrastrukturu v koridorech a u ploch pouze jejich obecné využití. Podrobnosti napojení na infrastrukturu je třeba řešit na úrovni územního řízení nebo soukromoprávně skrze věcná břemena. Navrhovatelka také připomněla, že regulativ je podle ní nesrozumitelný a těžko přezkoumatelný i s ohledem na jeho nepřehlednutelné vnitřní rozpory v jednotlivých výkresech. Odpůrkyně nadto vymezila koridor jako „*místní účelovou komunikaci*“, což bylo samo o sobě vnitřně rozporným pojmem, zakládajícím do budoucna svévoli.

12. Další argumentaci ohledně vymezení pozemní komunikace navrhovatelka dle svých slov zaměřila do práv základních. Vyjádřila přesvědčení, že veřejný zájem ve vztahu k jejím pozemkům byl ze strany odpůrkyně jen účelově předstírán a že snahou odpůrkyně bylo omezit vlastnická práva navrhovatelky k pozemkům, které jí byly vydány v restituci. Poukázala na to, že v minulosti úspěšně uplatnila námitky vůči předchozímu územnímu plánu a že její pozemky byly zahrnuty do zastavitelné obytné zóny. Poté, co původní pozemek p. č. XK rozorala a dočasně spojila se sousedícími ornými pozemky, bylo zahájeno řízení o odstranění překážky z pozemní komunikace a v roce 2015 řízení o deklaraci existence veřejně přístupné účelové komunikace, které dosud probíhá. Od roku 2010 měla navrhovatelka problémy při běžném hospodaření se svými sousedními nemovitostmi, její pokusy o dělení, slučování, změnu užívání či oplocení pozemků vždy narážely na tvrzení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, uplatňované odpůrkyní. Odpůrkyně pak vydala napadené opatření obecné povahy, které navrhovatelku omezilo v možnosti svobodně nakládat s majetkem, když na soukromém pozemku umístila koridor veřejného prostranství s komunikací a k tomu slepou pěšinu a cyklostezku. Dle navrhovatelky šlo o obstrukční záměr. Dne 22. 6. 2020 přitom bylo pravomocně rozhodnuto, že se na předmětných pozemcích veřejně přístupná účelová komunikace nenachází, přičemž správní řízení probíhalo již v průběhu tohoto soudního řízení. Pozemky, jež byly dříve vedeny jako obytná zóna, byly napadeným opatřením obecné povahy nově vymezeny jako veřejné prostranství – koridor pro místní účelovou komunikaci. Odpůrkyně vytvořila na restituovaném pozemku veřejné prostranství s komunikací bez souhlasu navrhovatelky, přičemž lze pochybovat o souladu takového postupu s § 184a odst. 1 a 4 stavebního zákona. Zřízení veřejného prostranství a jeho nepravdivé odůvodnění v rozhodnutí o námitkách navrhovatelka považovala za hrubý, svévolný a bezprostřední zásah do svého vlastnictví. Nesouhlasila přitom s názorem zdejšího soudu vyjádřeným v částečně zrušeném rozsudku,

že zásah do jejích práv přijatou regulací byl minimální. Navrhovatelce například nebylo povoleno pozemek oplotit s tím, že je nutné ponechat jej jako otevřené veřejné prostranství (které ovšem dle soudu neexistuje a jeho existence závisí na budoucí vůli vlastníka). Zdejší soud však dle navrhovatelky v částečně zrušeném rozsudku zejména fatálně pochybil, když v odst. 86 uvedl, že nejde o stavbu či pozemek, pro které by bylo možné vlastnické právo omezit nebo které by vedly ke vzniku předkupního práva. Opomenul tak § 101 odst. 1 stavebního zákona zakládající bez dalšího předkupní právo obce k pozemku určenému územním plánem pro veřejné prostranství. Samo autoritativní zřízení zákonného věcného práva napadeným opatřením obecné povahy navrhovatelka označila za přímé fundamentální omezení svého vlastnického práva. Takové omezení (nikoli za tržních podmínek) by bylo pro vlastníka těžko akceptovatelné, i kdyby vztah obce k němu byl jinak korektní, což nebyl případ navrhovatelky. Navrhovatelka proto požádala o revizi dříve vysloveného názoru zdejšího soudu.

13. Odpůrkyně v reakci na nález Ústavního soudu a podání navrhovatelky nepodala žádné vyjádření.

Splnění procesních podmínek, předmět a rozsah soudního přezkumu

14. Soud nejprve ověřil, že všechny návrhy byly podány včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 101a odst. 1 s. ř. s.) a obsahují požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Aktivní procesní legitimaci navrhovatelky, jež ve vztahu ke každé části jednotlivých návrhů přednesla tvrzení o tom, jak je jí dotčena na svém vlastnickém právu k pozemkům, nebylo na újmu, že proti regulativu spočívajícímu v podmínce připojit stavby v plochách bydlení v krajině k veřejnému vodovodu a kanalizaci neuplatnila námitky v řízení o napadeném opatření obecné povahy (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, publikované pod č. 2397/2011 Sb. NSS).
15. Předmět soudního přezkumu byl ovlivněn tím, že o části návrhů již bylo pravomocně rozhodnuto I. výrokem rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 55 A 8/2019-111, který nebyl nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2329/21 dotčen. S ohledem na to, že navrhovatelka k výzvě soudu výslovně uvedla, že pouze regulativy napadeného opatření obecné povahy, o nichž zdejší soud rozhodoval pod písm. c) a d) I. výroku rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111, se vztahovaly také k dalším jejím pozemkům, nebyly již předmětem tohoto soudního řízení opětovně ty regulativy a s nimi související návrhové body, o nichž bylo pravomocně rozhodnuto pod písm. a) a b) I. výroku rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111 (tj. veřejně prospěšná stavba VPS/TI.2 „Nové propojení dešťové kanalizace“ a příslušné části napadeného opatření obecné povahy týkající se propojky dešťové kanalizace). Proto se zdejší soud v tomto rozsudku zabýval pouze podmínkou povinného doložení hydrogeologického posudku, podmínkou povinného napojení povolených staveb na vodovodní a kanalizační síť, vymezením plochy sadů a zahrad a vymezením pozemní komunikace.
16. Co do shora uvedeného předmětu soud všechny návrhy projednal, a to v rozsahu uplatněných návrhových bodů (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Průběh ústního jednání před soudem

17. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování ohledně vlastnictví věcí dotčených pozemků a jejich parcelace, neboť potřeba takového dokazování vyplynula z obsahu soudních a správních spisů.

18. Soud předně na základě informací získaných z katastru nemovitostí (historických mapek) ověřil pravdivost navrhovatelkou tvrzené skutečnosti týkající se umístění původního pozemku p. č. XK v katastrálním území L., jenž byl později rozdělen na pozemky p. č. XE, XCH, XJ, XI, XK a XG v témže katastrálním území. Dále soud provedl dokazování k aktuálnímu stavu parcelace pozemků v katastru nemovitostí, z něhož vyplynulo, že současný pozemek p. č. XA byl v průběhu soudního řízení oddělen z pozemku p. č. XG. Pozemky p. č. XJ, XCH, 181/134 a XD byly naopak během soudního řízení spojeny do jediného pozemku p. č. XD; pozemky p. č. XI, XM a XC byly spojeny do jediného pozemku p. č. XC a pozemky p. č. XK, XL a XB nyní tvoří pozemek p. č. XB.
19. Soud z aktuálních výpisů z katastru nemovitostí dále zjistil, že navrhovatelka nyní vlastní mj. pozemky p. č. XG, XE, XA, XB, XC, XD a XF v katastrálním území L., všechny zapsány na LV č. XX vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrálním pracovištěm Praha-východ pro obec L. Z katastrální mapy soud zjistil současné umístění těchto pozemků.
20. Z aktuálních výpisů z katastru nemovitostí soud dále zjistil, že vlastníkem pozemku p. č. XP (sousedícího s pozemkem p. č. XG) v katastrálním území L. je A. T. Vlastníkem pozemku p. č. XT v témže katastrálním území je společnost Bistro Films s.r.o. a vlastníky pozemku p. č. XU v tomtéž katastrálním území jsou J. a L. K.
21. Soud naproti tomu neprováděl dokazování listinami předkládanými účastnicemi, neboť ty buď byly obsahem správního spisu, a proto jimi nebylo potřeba provádět dokazování, nebo by jejich provedení bylo nadbytečné, jelikož by jimi byly prokazovány nesporné skutečnosti či skutečnosti nerozhodné pro posouzení věci. Soud proto neprováděl dokazování listinami souvisejícími s dešťovou kanalizací, která již nebyla předmětem tohoto soudního řízení tak, jak jej soud vymezil v odst. 15 tohoto rozsudku. Soud nedokazoval listinami souvisejícími se sporem účastnic ohledně (ne)existence a oplocení veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích navrhovatelky (zejména rozhodnutími příslušných správních orgánů, vyjádřeními účastnic ve správních řízeních či fotografiemi z mapy.cz) ani neprovedl navrhované místní šetření, jelikož úkolem soudu v tomto soudním řízení nebylo posuzovat, zda se na pozemcích navrhovatelky taková komunikace *ex lege* nacházela. Ze stejného důvodu soud nevyhověl důkaznímu návrhu odpůrkyně na provedení dokazování celým spisem Městského úřadu v Říčanech týkajícím se veřejně přístupné účelové komunikace ani nepovažoval za nezbytné vyčkávat na skončení příslušného správního řízení. Soud nepokládal za nutné provádět dokazování územně plánovací informací z 21. 2. 2023 předkládanou navrhovatelkou, jelikož rozhodující byly regulativy dopadající na pozemky navrhovatelky upravené přímo v napadeném opatření obecné povahy, nikoli informace sdělené k pozemkům navrhovatelky Městským úřadem v Říčanech.
22. Účastnice při jednání setrvaly na svých písemných stanoviscích předkládaných soudu v průběhu řízení. K dotazu soudu navrhovatelka sdělila, že regulativy spočívající v povinném předkládání hydrogeologického posudku a v povinném napojení povolovaných staveb na vodovodní a kanalizační síť požaduje zrušit ve vztahu k těm pozemkům, které označila v příslušné části svého vyjádření ze dne 14. 3. 2023. Po upozornění, že v průběhu řízení došlo ke změně parcelace dotčených pozemků (kterou navrhovatelka v podání ze dne 14. 3. 2023 ve vztahu k pozemní komunikaci nereflektovala), navrhovatelka sdělila, že vymezenou místní účelovou komunikaci požaduje zrušit ve vztahu ke stávajícím pozemkům p. č. XG, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X. Vymezení dopravní stavby D2A

v textové části napadeného opatření obecné povahy navrhla zrušit zcela (tj. bez vazby na konkrétní pozemky).

Podstatný obsah správního spisu

23. Obecně závaznou vyhláškou č. 12 ze dne 6. 9. 2002, č. j. 97/2002, byla vyhlášena závazná část územního plánu obce Louňovice. Tehdejší pozemek navrhovatelky p. č. XK (v době podání návrhu sestávající z pozemků p. č. XE, XCH, XJ, XI, XK a XG) při hranici katastrálního území nebyl zahrnut do žádné plochy, resp. byl zaznačen bílou barvou, využívanou územním plánem pro ornou půdu nebo také plochy pro dopravní zařízení, které však dle legendy měly být doprovázeny písmeny „DS“, které v tomto případě připojeny nebyly. Pozemky nacházející se v těsné blízkosti východně od pozemku p. č. XK byly součástí plochy OV11. Dle textové části územního plánu z roku 2002 byla plocha OV11 novou rozvojovou plochou – všeobecně obytným územím, ve vztahu k němuž bylo v obecně závazné vyhlášce č. 12, v čl. 7 se zásadami prostorové regulace mj. uvedeno, že se jedná o zastavitelné území pro rodinné domy s max. 2 nadzemními podlažními a podkrovím a ostatní stavby nepřesahující výšku 12 m nad terénem, a to společně s regulativem: „*při okrajích v místech lesních porostů ponechat nezastavěné pásy zeleně*“.
24. Změna č. 1 územního plánu obce Louňovice se pozemků navrhovatelky nedotkla, změna č. 2 nebyla vydána. Cílem změny č. 3 schválené zastupitelstvem obce dne 6. 10. 2006 byla dle textové části změna tras vybraných místních obslužných komunikací v lokalitě OV11 a uspokojení požadavků na obytné plochy v lokalitě OV11. Touto změnou došlo k rozšíření hranice zastavitelného území obce, a to v případě lokality OV11 až na katastrální hranici s využitím jako plochy všeobecně obytné (OV). Dle doplňku č. 3 obecně závazné vyhlášky č. 12 ze dne 6. 9. 2002, který nabyl účinnosti dne 23. 10. 2006, byl čl. 7 se zásadami prostorové regulace doplněn ve vztahu k lokalitě OV11 tak, že se tato lokalita „*rozšiřuje až na hranici katastrálního území*“, a současně byla zrušena čtvrtá odrážka, podle níž doposud platilo, že při okrajích v místech lesních porostů měly být ponechány nezastavěné pásy zeleně. Dle grafické části změny č. 3 se pozemek p. č. XK nacházel v ploše OV11 a byl součástí změnou řešeného území (viz výkres č. 1 – příloška k hlavnímu výkresu). Na části pozemku p. č. XK (později odpovídající pozemku p. č. XG a XA) byla vyznačena návrhová místní obslužná komunikace (viz výkres č. 2 – příloška k výkresu B2 – dopravní řešení a výkres č. 4 – veřejně prospěšné stavby). Ve výkresu č. 3 s vyhodnocením záborů ZPF a výkresu č. 6 se zákresem změny do katastrální mapy bylo zaznamenáno, že pozemek p. č. XK byl již před změnou č. 3 součástí zastavěného území.
25. Dne 15. 7. 2010 rozhodlo Zastupitelstvo obce Louňovice o pořízení nového územního plánu. V lednu 2011 byl zpracován návrh zadání územního plánu. Dne 13. 7. 2011 doručila navrhovatelka Městskému úřadu Říčany (dále jen „pořizovatel“) připomínku k návrhu zadání územního plánu, v níž uvedla, že žádá ponechat své pozemky v původním funkčním využití dle stávajícího územního plánu. Vodoprávní úřad ve svém stanovisku k návrhu zadání územního plánu mj. vnesl požadavek zpracovat jako regulativ při likvidaci dešťových vod z parcelovaných ploch a komunikací pouze vsakem podmínku předložení hydrogeologického průzkumu a posouzení již ve fázi parcelace pozemků s tím, že u zástavby meliorovaných pozemků je třeba stanovit regulativ vyžadující dodržení povinnosti dle § 56 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „vodní zákon“). Zadání územního plánu bylo schváleno zastupitelstvem odpůrkyně dne 9. 9. 2011. Ve schváleném zadání je uvedeno, že v nové zástavbě mají být podporovány vsaky dešťových vod, možnost vsaku je třeba ověřit

u těch plošně významných lokalit hydrogeologickým podkladem, kde bude vsakování jediným způsobem likvidace dešťových vod.

26. V prosinci 2014 byl zpracován návrh územního plánu pro společné jednání dle § 50 stavebního zákona. V něm byla západní část pozemků p. č. XT a XU zařazena do návrhové plochy bydlení v krajině (B), východní část pozemků do návrhové plochy sadů a zahrad (SZ). Na pozemcích p. č. XE, XCH, XJ, XI a XK byla vyznačena místní obslužná komunikace a na pozemku p. č. XG pěší/cyklistická stezka, průchod pro pěši (viz výkres N.4 s koncepcí dopravní infrastruktury), oboje nikoli jako návrhové komunikace, nýbrž jako stávající. V textové výrokové části byl v kapitole D Koncepce veřejné infrastruktury, podkapitole D.1 Doprava, uveden výčet nově navrhovaných dopravních staveb, z nichž tři byly navrženy jako veřejné prostranství, a v podkapitole D.2 Vodní toky a plochy bylo stanoveno, že při povolování staveb na území s melioracemi je nutno prokázat posudkem hydrogeologa, že stavba negativně neovlivní hydrologický režim v oblasti.
27. Navrhovatelka podala proti návrhu připomínky, které doručila pořizovateli dne 7. 1. 2015. Ve vztahu k bývalému pozemku p. č. XK, který byl podle ní dosud zařazen mezi ornou půdu a zastavěné území, uplatnila požadavek na změnu jeho funkčního využití na plochu bydlení v krajině v zastavitelných plochách. Uvedla, že rozhodnutí o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace na tomto pozemku bylo zrušeno a bylo vydáno dosud nepravomocné rozhodnutí o umístění oplocení pozemku. Pozemek p. č. XL, u něhož nebylo zřejmé, k jaké ploše byl přiřčen, požadovala zařadit k ploše bydlení v krajině tak, jak byl pozemek zařazen ve stávajícím územním plánu, přičemž nesouhlasila s jeho zařazením do plochy místní obslužné komunikace. Ve vztahu k pozemkům p. č. XT a XU požádala o ponechání celých pozemků v zastavitelné ploše bydlení v krajině. Dále navrhovatelka doručila dne 22. 1. 2015 pořizovateli soubor otázek týkajících se využití pozemků p. č. XK, XG, XCH, XL a XB, dále pozemků p. č. XT a XU a dalších pozemků navrhovatelky, které však s předmětem tohoto soudního řízení nesouvisí, a požádala o jejich písemné zodpovězení. Ve vztahu k pozemkům, na nichž byla vyznačena komunikace, se mj. dotazovala na to, zda na ně bude zasahovat plocha VP (veřejné prostranství), na základě jakého podnětu či skutečnosti byla na pozemcích p. č. XG a p. č. XK vedena místní obslužná komunikace, koho bude obsluhovat či zásobovat, zda by nebylo možné navrhnout obslužnou komunikaci jiným způsobem, či na základě jakého podnětu nebo skutečnosti byla přes pozemek p. č. XCH vedena cesta pro pěši či cyklostezka. Pořizovatel výše uvedeným připomínkám navrhovatelky nevyhověl.
28. Městský úřad Říčany jakožto dotčený vodoprávní úřad ve stanovisku ze dne 5. 2. 2015 požadoval, aby veškeré navrhované řady vodovodů a kanalizací byly zahrnuty do výkresu veřejně prospěšných staveb a aby v podmínkách využití funkčních ploch pro nové bydlení byl zahrnut požadavek napojení staveb na veřejný vodovodní a kanalizační řad. Tato část stanoviska byla pořizovatelem vyhodnocena tak, že označení všech vodovodních a kanalizačních řadů jako veřejně prospěšných staveb nemůže vodoprávní úřad požadovat. Pokud nebude rozporována podmínka připojení novostaveb na veřejný vodovodní a kanalizační řad, bude jasně definováno, co podmínka znamená v místech, kde vodovod/kanalizace dosud vybudovány nejsou.
29. V březnu 2017 byl vypracován návrh územního plánu k veřejnému projednání dle § 52 stavebního zákona. Pro plochy bydlení v krajině (B) byl doplněn regulativ, podle něhož je v zastavitelných plochách povolení staveb podmíněno napojením na veřejnou vodovodní a kanalizační síť. Ve výkrese N.4 s koncepcí dopravní infrastruktury byla na pozemcích

navrhovatelky nadále vyznačena místní obslužná komunikace a pěší/cyklistická stezka, průchod pro pěší. V textové výrokové části byla kapitola D Koncepce veřejné infrastruktury rozčleněna nově na podkapitolu D.1 Veřejná prostranství, kde byla navržena tři veřejná prostranství (nikoli na pozemcích navrhovatelky), podkapitolu D.2 Doprava s nově navrženými dopravními stavbami a další podkapitoly, včetně D.3 Vodní toky a plochy, v níž zůstal zachován požadavek na prokázání posudkem hydrogeologa, že nová stavba na území s melioracemi negativně neovlivní hydrologický režim v oblasti.

30. Navrhovatelka podala proti návrhu územního plánu námítky, které doručila pořizovateli dne 2. 5. 2017. Vyjádřila v nich nesouhlas s vymezením pozemní komunikace na jejích pozemcích p. č. XK, XG, XCH, XE, XL, XB, XN a XF, neboť nebyla prokázána její nezbytnost, potřebnost či vhodnost, a požadovala zařazení těchto pozemků do plochy 09b určené k zástavbě rodinnými domy. Popsala, jakým způsobem je zajištěn přístup k pozemkům p. č. XP, XS a XO, jejichž vlastníci jsou vzájemně propojeni, a mohou se tedy dohodnout na zajištění společného přístupu po pozemcích p. č. XR a XV. Dále se v námítkách ohradila proti nejednoznačnosti obsahu funkční plochy sadů a zahrad, do které byla zahrnuta část jejích pozemků p. č. XT a XU. K územnímu plánu jako celku obecně uvedla, že obsahuje podrobnosti náležející regulačnímu plánu či územnímu rozhodnutí, čímž nadbytečně předurčuje některá věcná řešení, konkrétně šlo zejména o definice obsažené v části „*Výklad pojmů*“ textové části územního plánu, číselná vyjádření šířky veřejného prostranství, komunikací, ochranných pásem toků a celé škály regulativů v části F, včetně všech odkazů na § 20 a násl. vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 4. 10. 2021 (dále jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“). Ke stavbám meliorací se nezachovala projektová dokumentace, není tak známa jejich přesná poloha a nelze je vyznačit ve výkresech územního plánu. Nelze proto ani posoudit dopady staveb na území, jak je vyžadováno v části D.3.
31. V květnu 2018 byl zpracován upravený návrh územního plánu k opakovanému veřejnému projednání. V tomto návrhu byla na pozemcích p. č. XG, XK, XI, XJ, XCH, XE, XL, XN či XF ve vlastnictví navrhovatelky vyznačena přerušovanou čarou „*místní účelová komunikace*“ (stávající), na kterou navazovala na pozemku p. č. XP přerušovanou čarou se žlutým podbarvením navrhouva „*nová místní komunikace*“ jakožto dopravní stavba s označením D2A a na pozemku p. č. XG tečkovanou čarou stávající pěší/cyklistická trasa, pěší průchod (viz výkres N.4 s koncepcí dopravní infrastruktury). V textové výrokové části byla v podkapitole D.1 Veřejná prostranství uvedena tři nová veřejná prostranství Dp1, Dp2 a Dp3, v podkapitole D.2 Doprava byla nově uvedena dopravní stavba D2A funkční skupiny C „*komunikace místní obslužné*“ s popisem „*Nová komunikace – k připojení chat v severní části L.*“. V kapitole F stanovující podmínky pro využití ploch bylo u plochy VP – veřejná prostranství uvedeno, že se jedná o plochy veřejných prostranství dle § 22 a plochy dopravní infrastruktury dle § 9 odst. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. s hlavním využitím pro „*plochy veřejných prostranství bez omezení přístupu, stavby dopravní a technické infrastruktury*“, s přípustným využitím pro drobnou architekturu a vybavenost ploch (sezení, osvětlení, vodní prvky), zastávky autobusů, veřejně přístupná dětská hřiště a plochy zeleně, s nepřípustným využitím pro stavby stánků pro obchody a služby, kromě dočasných, s tím, že nepřípustné byly i ostatní stavby neuvedené v hlavním a přípustném využití; dle doplňujících podmínek využití měly být veškeré rozvody inženýrských sítí řešeny jako podzemní a veškeré technické vybavení řešeno jako vestavěné do budov.

32. Dne 2. 7. 2018 doručila navrhovatelka pořizovateli námitky k upravenému návrhu územního plánu. V nich se opětovně vyjadřovala mj. k pozemkům p. č. XK, XCH, XE a XG, u nichž požadovala jejich zahrnutí do plochy bydlení v krajině. K tomu navrhovatelka shrnula, že funkční využití pozemků bylo rozhodnutím ze dne 9. 4. 2014 změněno na ornou půdu, neexistuje rozhodnutí o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace a dva z těchto pozemků jsou navíc oploceny. Územní plán Mukařov, jenž řeší území, které s pozemky bezprostředně sousedí, předpokládá přístup k chatám po lesní cestě ve vlastnictví státu. Citlivějším řešením je též napojení pozemků v chatové oblasti na komunikaci na pozemku p. č. XR. U pozemku p. č. XG žádala o vypuštění navrhovaného řešení a o zařazení pozemku do plochy s funkčním využitím B, neboť navržené řešení přístupu do lesa nemělo v lese ani jinde pokračování (bylo tzv. slepou cestou) a druhý navržený přístup do lesa po historické komunikaci byl dle navrhovatelky vzdálen jen 30 m. Dodala, že ideální polovinu bývalého pozemku p. č. XK získala v restituci od státu a včas vyjádřila svůj zamýšlený postoj k jeho veřejnému užívání. K pozemku p. č. XL uvedla, že nadále není jednoznačně zjištěné, zda je zařazen do plochy bydlení v krajině, a dodala, že s jeho případným zařazením mezi komunikace nesouhlasí z důvodů uvedených k pozemku p. č. XK. Obdobně ve vztahu k pozemku p. č. XF uvedla, že nesouhlasí s jeho zařazením mezi komunikace a požadovala zařazení do plochy bydlení v krajině. Uplatnila také námitky týkající se plochy sadů a zahrad na pozemcích p. č. XT a XU a požádala o vypuštění melioračních staveb a podmínek k jejich údajné existenci či práv a povinností z existence těchto staveb vyplývajících.
33. Dne 17. 9. 2018 vydalo Zastupitelstvo obce Louňovice usnesením č. 70/2018 napadené opatření obecné povahy.
34. V textové výrokové části napadeného opatření obecné povahy byla v kapitole D Koncepce veřejné infrastruktury, podkapitole D.1 Veřejná prostranství, nadále uvedena tři nová veřejná prostranství Dp1, Dp2 a Dp3 (vstupní náměstí západ, vstupní náměstí východ a „U pěti stromů“) a v podkapitole D.2 Doprava byla nadále uvedena mj. nová dopravní stavba D2A funkční skupiny C „komunikace místní obslužné“ s popisem „Nová komunikace – k připojení chat v severní části Louňoviček“. V kapitole F Stanovení podmínek pro využití ploch, podkapitole F.1 Plochy s rozdílným způsobem využití, bylo u plochy B – bydlení v krajině podmíněno povolení staveb (budov) napojením na veřejnou vodovodní a kanalizační síť. U plochy VP - veřejná prostranství bylo nadále uvedeno, že se jedná o plochy veřejných prostranství dle § 22 a plochy dopravní infrastruktury dle § 9 odst. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stejným hlavním, přípustným a nepřípustným využitím, jako bylo uvedeno v návrhu rekapitulovaném v odst. 31 tohoto rozsudku. Dle kapitoly H Vymezení veřejně prospěšných staveb a veřejných prostranství, pro která lze uplatnit předkupní právo, lze podle § 101 stavebního zákona předkupní právo uplatnit pro stavbu Dp2 (nové veřejné prostranství „Vstupní náměstí východ“), stavbu Dp3 (rozšíření veřejného prostranství „U pěti stromů“) a pro stavbu VPS/3 (občanskou vybavenost). V textové části s odůvodněním napadeného opatření obecné povahy bylo v podkapitole C.5 Veřejná infrastruktura mj. uvedeno, že k hlavní průjezdné komunikační síti, kterou tvoří v rámci řešeného území silnice I. a III. třídy (sběrné komunikace funkční skupiny B), náleží obslužné komunikace funkční skupiny C, účelové komunikace (poľní a lesní cesty) a hlavní pěší komunikace.
35. V grafické části byly pozemky navrhovatelky (toho času) p. č. XG, XK, XI, XJ, XCH, XE, XL, XB, XM, XN či XF dle výkresu N.1 se základním členěním území součástí zastavitelné plochy 09b. Dle hlavního výkresu N.2 byl pozemek navrhovatelky p. č. XG vyznačen bílou

barvou určenou pro plochu veřejného prostranství a na něj navazující pozemky p. č. XK, XI, XJ, XCH, XE, XL, XB, XM, XN či XF byly vyznačeny tak, že jejich příslušnost k některé z funkčních ploch je nejasná, neboť pro ně nebyla užita ani bílá barva (pro plochu veřejného prostranství) ani růžová s bílými pruhy (pro plochu bydlení v krajině), nýbrž světle šedá s bílými pruhy, která nejvíce odpovídá ploše TI – technická infrastruktura, nicméně užitý odstín šedé barvy je světlejší, než by dle legendy pro plochu TI měl být (obdobně viz koordinační výkres O.1). Ve výkresu N.4 s koncepcí veřejné dopravní infrastruktury vedla (stejně jako v návrhu z května 2018) přes pozemky p. č. XG, XK, XI, XJ, XCH, XE, XL, XM, XN či XF přerušovaná čára vyznačující „*místní účelovou komunikaci*“ (stávající), na kterou navazovala na pozemku p. č. XP přerušovaná čára se žlutým podbarvením vyznačující návrhovou „*novou místní komunikaci*“ jakožto dopravní stavbu s označením D2A a na pozemku p. č. XG tečkovaná čára vyznačující stávající pěší/cyklistickou trasu, pěší průchod. Dle výkresů N.5 a N.6 s veřejnou technickou infrastrukturou (kanalizací, energetikou a spoji) se na naposledy zmiňovaných pozemcích žádná technická infrastruktura nenacházela a pozemky v jejich těsné blízkosti (spadající do plochy B) byly dotčeny meliorací. Ve výkrese N.8 s veřejně prospěšnými stavbami, opatřeními a asanací nebyly na výše uvedených pozemcích navrhovatelky vyznačeny žádné veřejně prospěšné stavby či nová veřejná prostranství, pro která by bylo možné přistoupit k omezení či vyvlastnění vlastnického práva nebo k uplatnění předkupního práva dle § 170 nebo § 101 stavebního zákona.

36. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách se odpůrkyně vyjádřila k jednotlivým námitkám navrhovatelky. Ve vztahu k pozemku p. č. XK uvedla, že místní obslužná komunikace byla změněna na účelovou komunikaci a dotčený pozemek zůstává v ploše veřejných prostranství. Jedná se o příjezdovou cestu k chatám na pozemku p. č. XO a k zastavitelným plochám 09b, přičemž je i v souladu ze Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje třeba zabezpečit prostupnost krajiny a dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. chránit stávající cesty a vytvářet nové, zajistit napojení stavebního pozemku na veřejně přístupnou pozemní komunikaci a respektovat nejmenší šířku veřejného prostranství s pozemní komunikací zpřístupňující pozemek s rodinným domem o hodnotě 8 m. K pozemkům p. č. XL či XF odpůrkyně uvedla, že jsou součástí veřejného prostranství a jejich zahrnutí do plochy veřejného prostranství je v souladu s § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Konstatovala také, že komunikace na pozemcích p. č. XF, XCH, XK či XG historicky existovala, čemuž odpovídal také způsob parcelace a uspořádání lokality. Komunikace také má svůj vlastní název N. Jejím vymezením je naplňován požadavek obsažený v zadání územního plánu, aby byla prověřena srozumitelná průjezdná síť sběrných a obslužných spojovacích komunikací s maximálním využitím stávajících cest a v návaznosti na předpokládaný rozvoj. Pozemní komunikace slouží jako příjezdová cesta k pozemkům p. č. XP a XO (rekreační plocha) a zastavitelné ploše 09b. Zrušením plochy veřejného prostranství s komunikací by nebyl vůbec řešen přístup k pozemkům určeným pro bydlení, což by bylo v rozporu s veřejným zájmem na kvalitním urbanistickém řešení a zajištění dopravní infrastruktury. Stanovení veřejného prostranství s parametry dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. je nutné zejména v rozvojových lokalitách a je ve veřejném zájmu. Prostřednictvím této komunikace má být zajištěn přístup mj. hasičům a záchranné službě. Pokud jde o alternativní přístupy k rekreační oblasti, lesní cestu na pozemku p. č. XY v katastrálním území Ž. nelze využít k přístupu k pozemkům, neboť dle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona je zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly v lesích. Motorová vozidla by nadto poškozovala kořenový systém stromů. Vedení komunikace v sousedství lesa je z hlediska ochrany přírody a krajiny (les je významným

krajinným prvkem) příznivější než vedení komunikace lesem. Na pozemcích p. č. XO a XS jsou odděleně umístěny rekreační objekty, u nichž se předpokládá jejich oddělené užívání, a to jak v současnosti, tak v budoucnosti, kdy může dojít k vlastnickým změnám. Na pozemku p. č. XS je umístěna chata způsobem, který z důvodu nedostatečné šíře volného místa (méně než 2 m) neumožňuje průjezd kolem ní na sousední pozemky p. č. XP a XO z pozemku p. č. XR. Odpůrkyně shrnula, že vymezení veřejného prostranství je ve veřejném zájmu, neboť se podílí na vytvoření kvalitní sídelní struktury, přispívá ke kvalitnímu bydlení a rozvoji rekreace. Výslovný souhlas vlastníka pozemku s vymezením plochy veřejného prostranství není právními předpisy vyžadován.

Posouzení věci krajským soudem

A) Podmínka povinného doložení hydrogeologického posudku

37. Zdejší soud rozhodl o zrušení části napadeného opatření obecné povahy týkající se nezákonné podmínky povinného doložení hydrogeologického posudku ve vztahu k pozemku p. č. XW v katastrálním území L. pod písm. c) I. výroku rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111, který nabyl právní moci 4. 12. 2019 a jímž jsou účastníci i soud vázáni (§ 54 odst. 6 s. ř. s. a § 156 odst. 3 o. s. ř. aplikovaný na základě § 64 s. ř. s.). Na příslušnou část odůvodnění svého předešlého (v této části nezrušeného) rozsudku obsaženou v odst. 49-57, včetně tam obsažené argumentace účastnic, tímto soud odkazuje.
38. Soud rekapituluje, že navrhovatelka sice ve svých námitkách ze dne 30. 4. 2017 netvrdila, že by tato podmínka obsažená již v návrhu územního plánu z března 2017 byla nezákonná z důvodu, že překračuje regulatorní rámec vymezený stavebním zákonem pro územní plány (znění námitek ze dne 26. 6. 2018 bylo irelevantní, neboť tato podmínka nedoznala žádných změn, a tudíž nebyla předmětem opakovaného veřejného projednání). Navrhovatelka nicméně byla oprávněna dovolávat se nezákonnosti části napadeného opatření obecné povahy z důvodu jeho rozporu s kogentními právními normami hmotněprávního charakteru v řízení před soudem, třebaže neuplatnila odpovídající námitku k návrhu územního plánu (srov. opakovaně citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010-116 a navazující judikaturu).
39. V územním plánu mají být podle § 43 odst. 1 stavebního zákona stanoveny podmínky využití ploch. V části I odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. jsou tyto podmínky blíže vymezeny tak, že kromě způsobu využití plochy (hlavní využití, přípustné využití, nepřípustné využití, popř. podmíněně přípustné využití) mají být stanoveny podmínky prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu (např. výškové regulace zástavby, charakteru a struktury zástavby, stanovení rozmezí výměry pro vymezování stavebních pozemků a intenzity jejich využití). Z toho plyne, že na úrovni územního plánu lze určit toliko přípustné způsoby využití plochy a regulativy prostorového uspořádání. Podmínka, kterou navrhovatelka napadla a jejíž podstatou je uložit žadateli povinnost předložit v jednotlivých povolovacích řízeních konkrétní podklad rozhodnutí, mezi tyto regulativy nenáleží. Jde o procesní povinnost, která překračuje možnosti plynoucí z § 43 odst. 1 stavebního zákona a přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. Vodní zákon uložil v § 27 vlastníkům pozemků povinnost zajistit péči o ně tak, aby nedocházelo ke zhoršování vodních poměrů, zejména ke zhoršování odtokových poměrů či k odnosu půdy erozní činností vody, a aby byly zlepšovány retenční schopnosti krajiny. Vodní zákon ani jeho prováděcí právní předpisy nekladou žádné požadavky na to, jakým způsobem má být prokázáno plnění této povinnosti. Ochranu vodního režimu v oblasti

dotčené konkrétním záměrem je třeba zajistit v rámci jednotlivých procesních postupů, které směřují k povolení tohoto záměru. Právě v těchto postupech (správních řízeních) může být požadováno předložení hydrogeologického posudku, na jehož základě bude možné posoudit, jak se záměr projeví na vodních poměrech nejen stavebního pozemku, ale též pozemků okolních, což může být významné především pro posouzení námitek vlastníků těchto pozemků. Stavební zákon ani vodní zákon ovšem neumožňují, aby v územním plánu byl stanoven paušální požadavek na předložení konkrétního podkladu pro rozhodnutí v povolovacím řízení. V tomto rozsahu soud shledal územní plán nezákonným. Nad rámec toho je třeba uvést, že hydrogeologický posudek je i přes skutečnost, že je zpracován odborně způsobilou osobou, pouze jedním z podkladů rozhodnutí, jenž nemá závazný charakter. Pokud odpůrkyně stanovila nejen procesní povinnost předložit hydrogeologický posudek, ale současně z něj učinila *de facto* závazné stanovisko, neboť na formulaci nálezu posudku záleží, zda bude moci být stavba povolena, či nikoliv, je tím zvýšena intenzita konstatované nezákonnosti.

40. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách se odpůrkyně na obranu svého postupu dovolávala § 56 odst. 4 vodního zákona, jenž obsahuje povinnosti vlastníků pozemků, na nichž se nachází meliorace, ve vztahu ke stavbám meliorací. Pro posuzovanou situaci nejpřílehavější bylo písm. b) citovaného ustanovení, z něhož plyne povinnost užívat pozemek tak, aby neovlivnil negativně funkci stavby k vodohospodářským melioracím pozemků. Tato zákonem daná povinnost, která tíží vlastníky pozemků, na nichž se nachází stavby k melioracím, a jejímž objektem je ochrana těchto staveb, nekoresponduje obsahu povinnosti uložené v územním plánu, která směřuje k ochraně hydrologického režimu v dané oblasti. Právní základ stanovení povinnosti, jehož se odpůrkyně dovolávala (ochrana staveb k melioracím), nebyl v souladu se zájmem chráněným posuzovanou podmínkou územního plánu (ochrana vodních poměrů na pozemcích v okolí).
41. K argumentaci účastnic rozhodnutími správních soudů a Ústavního soudu ve věci územního plánu města Pec pod Sněžkou soud uvedl, že Nejvyšší správní soud shledal v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 138/2017-33, nezákonnými všechny regulativy, které se vymykají předmětu územního plánu, jak jej vymezuje § 43 odst. 1 stavebního zákona a příloha č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. (zavedení podmínky souhlasu zastupitelstva obce se stavbou), popř. jsou sice stavebními předpisy připuštěny, ovšem vymykají se stanoveným mantinelům (vyloučení všech zjednodušujících postupů dle stavebního zákona, rozšíření povinnosti předložit dokumentaci zpracovanou autorizovaným architektem na všechny stavby). Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17, sice poskytl ochranu právu obce na samosprávu před zásahem krajského úřadu v přezkumném řízení, neboť výslovně uvedl, že na věc nenahlíží optikou stavebního zákona a prováděcí vyhlášky, nýbrž práva na samosprávu. Zdůraznil, že odlišně je třeba hodnotit návrhy na zrušení opatření obecné povahy vlastníků nemovitých věcí, neboť v tomto případě je k soudnímu přezkumu předložen zásah do vlastnického práva soukromých osob. Nyní posuzovaná věc se přitom týkala právě zásahu územní samosprávy (veřejné moci) do veřejného subjektivního práva navrhovatelky spojeného s vlastnictvím k nemovitém věcem. Nedodržení § 43 stavebního zákona a přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. proto bylo třeba sankcionovat zrušením odpovídající části územního plánu.
42. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl prostřednictvím I. výroku tohoto rozsudku o zrušení předmětné podmínky i ve vztahu k dalším pozemkům navrhovatelky, a to konkrétně k pozemkům p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X. Všechny

tyto pozemky navrhovatelka aktuálně vlastní a vlastnila je také v době podání návrhu, byť některé z nich byly jinak parcelovány. Současně na všechny tyto pozemky, jejichž specifikaci navrhovatelka na výzvu soudu upřesnila, dopadala nezákonná podmínka stanovená v textové části napadeného opatření obecné povahy, podkapitole D.3 Vodní toky a plochy, ve znění: „*Při povolování staveb na území s melioracemi (vyznačeno ve výkrese Přírody a krajiny v grafické části) je nutno prokázat posudkem hydrogeologa, že stavba negativně neovlivní hydrologický režim v oblasti*“.

43. Soud však navrhovatelce prostřednictvím III. výroku nevyhověl v rozsahu, ve kterém se domáhala zrušení tohoto regulativu i ve vztahu k pozemku p. č. XT v katastrálním území X, jelikož navrhovatelka ke dni vydání tohoto rozsudku již nebyla vlastnící tohoto pozemku, což vyplynulo jednak z podání navrhovatelky ze dne 14. 3. 2023, kde za vlastníka pozemku označila společnost Bistro Films s.r.o., a jednak z aktuálních výpisů z katastru nemovitostí. Pokud se nezákonná podmínka dotýkala i jiných pozemků navrhovatelky, pak o nich soud v situaci, kdy je navrhovatelka neoznačila, nemohl sám z úřední povinnosti rozhodovat. O tom, že ohledně dalších pozemků bude navrhovatelka v případě, že je na výzvu soudu neoznačí, neúspěšná, navrhovatelka byla soudem písemně i ústně při jednání poučena.

B) Podmínka povinného napojení povoloovaných staveb na vodovodní a kanalizační síť

44. O zrušení části napadeného opatření obecné povahy týkající se nezákonné podmínky povinného napojení povoloovaných staveb na veřejnou vodovodní a kanalizační síť zdejší soud rozhodl ve vztahu k pozemkům p. č. XB, XC a XD v katastrálním území X pod písm. d) I. výroku rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111, který rovněž nabyt právní moci 4. 12. 2019 a jímž jsou účastníci i soud vázáni. Na příslušnou část odůvodnění svého předešlého (v této části nezrušeného) rozsudku obsaženou v odst. 109-118, včetně tam obsažené argumentace účastnic, tímto soud odkazuje.
45. Dále soud rekapituluje, že řešený regulativ byl součástí návrhu územního plánu z března 2017 k prvnímu veřejnému projednání. Navrhovatelce tedy nic nebránilo v tom, aby vznesla námitku proti tomuto regulativu společně s dalšími námitkami, které v této fázi pořizování územního plánu uplatnila. Za této situace se tak soud mohl zabývat pouze zákonností zahrnutí této podmínky do územního plánu, nikoliv však přiměřeností této podmínky (viz opakovaně citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010-116 a rozsudek téhož soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016-35).
46. Soud se zabýval tím, zda je vůbec možné v územním plánu stanovit podmínku, že povolovaná stavba musí být připojena na veřejný vodovod a kanalizaci. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona stanoví územní plán podmínky pro využití ploch (typicky zastavitelných ploch). V části I odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. jsou tyto podmínky blíže vymezeny tak, že kromě způsobu využití plochy mají být stanoveny podmínky prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu (např. výškové regulace zástavby, charakteru a struktury zástavby, stanovení rozmezí výměry pro vymezování stavebních pozemků a intenzity jejich využití). Z těchto ustanovení nevyplývá, že by v rámci územního plánu mělo být závazným způsobem upraveno, jak bude v ploše řešeno zásobování staveb vodou a likvidace odpadních vod. V územním plánu má být toliko vymezena koncepce veřejné infrastruktury, vymezení ploch veřejné infrastruktury, popř. umožnění využití jiných ploch k realizaci této infrastruktury. Tím se ovšem toliko vytváří podmínky pro „zasíťování“ území infrastrukturou tak, aby již zastavěné území nebo

zastavitelné plochy mohly tuto infrastrukturu využívat. Z povinnosti stanovit koncepci veřejné infrastruktury a vytvořit plochy pro infrastrukturu (resp. předpoklady pro využití jiných druhů ploch pro infrastrukturu) ovšem nelze dovodit, že by bylo možné v územním plánu stanovit podmínku využití ploch spočívající v povinnosti připojit se na určitý druh veřejné infrastruktury. Je přitom zřejmé, že se nejedná ani o podmínku prostorového uspořádání, neboť požadavek na konkrétní způsob zajištění zásobování stavby vodou a likvidace odpadních vod nemá nic společného s prostorovou regulací využití plochy.

47. Požadavek, který odpůrkyně na základě stanovisek dotčeného vodoprávního úřadu vtělila do napadeného opatření obecné povahy, je předmětem územního řízení (řízení o umístění stavby), neboť jde o podmínku pro napojení na veřejnou technickou infrastrukturu (§ 79 odst. 1 stavebního zákona a příloha č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, podle níž se v dokumentaci pro vydání rozhodnutí o umístění stavby řeší v rámci hygienických požadavků na stavby zásobování vodou a způsob řešení odpadů). To ostatně vyplývá též z § 20 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož se stavební pozemek vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno nakládání s odpadními vodami. Toto ustanovení je zařazeno do části třetí této vyhlášky, která se podle § 1 odst. 2 věty druhé této vyhlášky použije při vymezování pozemků a umísťování staveb na nich, nikoliv při vymezování ploch v územních plánech. Napojení stavby na zdroj vody a způsob likvidace odpadních vod se tedy posuzuje ve vztahu ke konkrétnímu záměru (stavbě) a ke konkrétnímu pozemku (stavebnímu pozemku). Tato otázka může být předmětem řešení v koncepčních nástrojích územního plánování, ovšem toliko na úrovni regulačního plánu, pokud nahrazuje územní rozhodnutí, jak plyne z části I odst. 2 písm. c) přílohy č. 8 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. Povinnost připojit se na kanalizaci může vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb uložit pouze obecní úřad, a to v přenesené působnosti a za podmínky, že je to technicky možné (§ 3 odst. 8 zákona č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích)). Ani zákon o kanalizacích tak nepředpokládá, že by tuto povinnost mohla stanovit obec při výkonu samostatné působnosti v územním plánu. Vodní zákon stanoví v § 5 odst. 3 jako podmínku pro povolení stavby zajištění zásobování stavby vodou a odvádění, čištění, popř. jiné zneškodňování odpadních vod, a to v souladu s tímto zákonem. Ani toto ustanovení neskýtá právní oporu pro stanovení podmínky připojení stavby na veřejný vodovod a kanalizaci. Soud tedy uzavřel, že napadená podmínka zahrnutá do napadeného opatření obecné povahy jako regulativ platný v plochách bydlení v krajině (B) byla nezákonná, neboť vykročila z rámce charakteru regulativů, které lze zahrnout do územního plánu. Odpůrkyně tím porušila § 43 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s přílohou č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. a dále § 43 odst. 3 stavebního zákona. Bylo přitom nerozhodné, že tato podmínka byla do napadeného opatření obecné povahy zahrnuta kvůli vyhovění stanovisku vodoprávního úřadu. Charakter podmínek obsažených ve stanovisku vodoprávního úřadu musí odpovídat tomu, co smí být předmětem územního plánu. Ustanovení § 43 odst. 1 stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů je závazné předně pro pořizovatele územního plánu, ale musí být respektováno i ze strany dotčených orgánů. Prostřednictvím stanovisek dotčených orgánů nelze *contra legem* rozšiřovat okruh přípustných regulativů. Proti nezákonnému stanovisku vodoprávního úřadu, nebylo-li by možné zjednat nápravu dialogem, by se mohla odpůrkyně bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 113/2018-55).
48. Vzhledem ke shora uvedenému soud rozhodl prostřednictvím I. výroku tohoto rozsudku o zrušení podmínky povinného napojení povolovaných staveb na vodovodní a kanalizační síť

i ve vztahu k dalším pozemkům navrhovatelky, a to konkrétně k pozemkům p. č. XA, XG, XE, XB, XC, XD a XF v katastrálním území X. Všechny tyto pozemky navrhovatelka aktuálně vlastní a vlastnila je také v době podání návrhu, byť některé z nich byly jinak parcelovány. Současně na tyto pozemky, jejichž specifikaci navrhovatelka na výzvu soudu upřesnila, dopadala nezákonná podmínka stanovená v textové části napadeného opatření obecné povahy, podkapitole F.1 Plochy s rozdílným způsobem využití, části |B| Bydlení v krajině, ve znění: „*Povolení staveb (budov) je podmíněno napojením na veřejnou vodovodní a kanalizační síť*“. Soud mezi pozemky zařadil opakovaně i pozemky p. č. XB, XC a XD, byť ve vztahu k nim již částečně rozhodoval rozsudkem č. j. 55 A 8/2019-111, a to s ohledem na změnu parcelace, aby byl nezákonný regulativ bez pochyb zrušen ve vztahu k celé výměře těchto pozemků tak, jak jsou v katastru nemovitostí aktuálně evidovány.

49. Obdobně jako v případě předešlé podmínky soud navrhovatelce prostřednictvím III. výroku tohoto rozsudku nevyhověl v rozsahu, ve kterém se domáhala zrušení nezákonné části napadeného opatření obecné povahy i ve vztahu k pozemku p. č. XT v katastrálním území X, jelikož navrhovatelka ke dni vydání tohoto rozsudku již nebyla vlastnící tohoto pozemku. I ve vztahu k tomuto návrhovému bodu soud dodává, že pokud se nezákonná podmínka dotýkala i jiných pozemků navrhovatelky, pak o nich soud v situaci, kdy je navrhovatelka neoznačila, nemohl sám z úřední povinnosti rozhodovat. O tom, že ohledně dalších pozemků bude navrhovatelka v případě, že je na výzvu soudu neoznačí, neúspěšná, navrhovatelka byla soudem písemně i ústně při jednání poučena.
50. Pro nadbytečnost se soud blíže nezabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného opatření obecné povahy v části týkající se stanovení podmínky povinného napojení povolovaných staveb na vodovodní a kanalizační síť ani navrhovatelčinou argumentací ohledně toho, že podmínka v konkrétní lokalitě působí *de facto* jako stavební uzávěra (tato argumentace se nadto týká přiměřenosti zvoleného řešení, kterou navrhovatelka v tomto soudním řízení nemohla zpochybňovat, jelikož proti této části napadeného opatření obecné povahy nepodala námitku).

C) Vymezení plochy sadů a zahrad

51. Navrhovatelka se návrhem ze dne 18. 4. 2019 domáhala zrušení napadeného opatření obecné povahy v rozsahu grafického vymezení plochy sadů a zahrad na pozemcích p. č. XT a XU v katastrálním území L., přičemž doložila, že v době podání návrhu byla vlastnící obou pozemků. Ve svém podání ze dne 14. 3. 2023 však uvedla, že oba pozemky v mezidobí zcizila, a navrhla, aby na její místo vstoupila do řízení společnost Bistro Films s.r.o. Dne 22. 3. 2023 oznámila soudu, že naposledy jmenovaná společnost nemá v úmyslu se tohoto soudního řízení účastnit, a navrhla, aby soud v řízení pokračoval v rozsahu legitimace navrhovatelky.
52. Podle § 107a odst. 1 o. s. ř., aplikovatelného na základě § 64 s. ř. s., má-li žalobce za to, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod nebo přechod práva nebo povinnosti účastníka řízení, o něž v řízení jde, může dříve, než soud o věci rozhodne, navrhnout, aby nabyvatel práva nebo povinnosti, popřípadě ten, kdo převzal výkon vlastnického práva k majetku, o něž v řízení jde, vstoupil do řízení na místo dosavadního účastníka; to neplatí v případech uvedených v § 107. Podle § 107a odst. 2 o. s. ř. soud návrhu usnesením vyhoví, jestliže se prokáže, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost uvedená v odstavci 1, a jestliže s tím souhlasí ten, kdo má vstoupit na místo

žalobce; souhlas žalovaného nebo toho, kdo má vstoupit na jeho místo, se nevyžaduje. Právní účinky spojené s podáním žaloby zůstávají zachovány.

53. Soud posoudil podání navrhovatelky ze dnů 14. 3. a 22. 3. 2023 podle obsahu tak, že navrhovatelka na svém návrhu na rozhodnutí o procesním nástupnictví ve smyslu § 107a o. s. ř. nadále netrvá a procesní nástupnictví v rozsahu pozemku p. č. XT nenavrhuje. Proto o něm pro bezpředmětnost nerozhodoval. Na základě výpisů z katastru nemovitostí soud ověřil, že navrhovatelka již není vlastnící pozemků p. č. XT a XU v katastrálním území L. Ačkoli tedy navrhovatelka v roce 2019 byla aktivně procesně legitimovaná k podání návrhu na zrušení příslušné části napadeného opatření obecné povahy týkající se pozemků p. č. XT a XU, které tehdy byly v jejím vlastnictví, aktuálně ji zpochybňovaný regulativ na jejích vlastních právech nezkracuje. V situaci, kdy navrhovatelka již nenavrhuje, aby na její místo do řízení vstoupili nynější vlastníci pozemků p. č. XT a XU, se soud jejím návrhem na zrušení napadeného opatření obecné povahy v rozsahu grafického vymezení plochy sadů a zahrad na těchto pozemcích blíže nezabýval a rovnou jej v této části prostřednictvím III. výroku tohoto rozsudku zamítl z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace navrhovatelky (shodně to soud ve vztahu k pozemku p. č. XT učinil i u výše řešených podmínek povinného doložení hydrogeologického posudku a napojení staveb na vodovodní a kanalizační síť).

D) Vymezení pozemní komunikace

54. Návrhový bod, jímž se navrhovatelka domáhala zrušení napadeného opatření obecné povahy v části textového vymezení dopravní stavby D2A funkční skupiny C „komunikace místní obslužné“ s popisem „Nová komunikace – k připojení chat v severní části X“ a v části grafického vymezení „místní účelové komunikace D2A žlutohnědou přerušovanou čarou“, zdejší soud prostřednictvím II. výroku rozsudku ze dne 28. 11. 2019, č. j. 55 A 8/2019-111, zamítl. S ohledem na to, že tento zamítavý výrok byl nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2329/21 zrušen, není zdejší soud svým předchozím rozhodnutím v části týkající se posouzení návrhového bodu ohledně vymezení dopravní stavby D2A a pozemní komunikace na pozemcích navrhovatelky vázán.
55. Navrhovatelka namítala, že napadeným opatřením obecné povahy byla na její pozemky umístěna místní obslužná komunikace D2A, která nebyla vymezena v předchozím územním plánu odpůrkyně a jejíž umístění bylo v rozporu s vlastnickými zájmy navrhovatelky, která chtěla na pozemcích v souladu s předchozím územním plánem stavět. V reakci na navrhovatelčiny námitky byla komunikace pouze změněna na místní účelovou komunikaci namísto místní obslužné komunikace, nicméně původní označení komunikace jako obslužné zůstalo (pravděpodobně omylem) zachováno v textové výrokové části napadeného opatření obecné povahy. Navrhovatelka argumentovala tím, že přesné trasování pozemní komunikace přes její pozemky představuje v podstatě umístění stavby a zasahuje do jejích vlastnických práv, neboť fakticky blokuje možnost výstavby na dotčených pozemcích. V napadeném opatření obecné povahy nejsou uvedeny důvody pro umístění pozemní komunikace. Za legitimní důvod pro umístění cesty, která by sloužila jako místní komunikace, nebylo možné považovat soukromý zájem vlastníků jedné dvojchaty na pozemku p. č. XO ani zájem navrhovatelky, jejíž další pozemky se nacházely v těsné blízkosti. Dle navrhovatelky existovala i jiná řešení, jak zajistit přístup k nemovitostem v okolí, s nimiž se odpůrkyně dostatečně nevypořádala, když pouze obecně opakovala, že koncepční vyřešení dopravy bylo ve veřejném zájmu. Navrhovatelka poukazovala na to, že vymezení regulačního prvku, který byl označen jako místní účelová komunikace, ji

nezavazuje k tomu, aby na svém pozemku takovou cestu postavila a zpřístupnila ji komukoli, pročez regulace bude pouze zabraňovat tomu, aby navrhovatelka své pozemky využila jiným způsobem. Vymezení místní účelové komunikace nadto bylo učiněno tak konkrétně, že odpovídalo regulačnímu plánu či územnímu rozhodnutí, nikoli však územnímu plánu. Uváděla také, že se v minulosti vedly spory o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace na jejích pozemcích, v nichž odpůrkyně a další vlastníci neuspěli, neboť navrhovatelka s takovým řešením nesouhlasila.

56. Odpůrkyně uvedla, že místní účelová komunikace je na pozemcích navrhovatelky pouze konstatována jako existující, nikoli jako plánovaná. Existence veřejně přístupné účelové komunikace totiž nastala *ex lege*, což napadené opatření obecné povahy vzalo v potaz. Spor ohledně existence veřejně přístupné účelové komunikace se dle odpůrkyně stále vedl a nebyl skončen, neboť ve věci byla podána žaloba ke zdejšímu soudu, o níž bylo zahájeno řízení pod sp. zn. 43 A 37/2019. Ani pravomocné zamítnutí návrhu na deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace přitom neznámá, že cesta neexistovala. Odpůrkyně měla za to, že v rozhodnutí o námitkách vyčerpávajícím způsobem vysvětlila, z jakého důvodu byla na pozemcích navrhovatelky vymezena místní účelová komunikace. K argumentaci týkající se problematiky tzv. záповědi přesnosti odpůrkyně uvedla, že účel vymezení komunikace spočíval v zachování právního stavu pozemků navrhovatelky jakožto místní komunikace bez ohledu na skutečnost, zda byl tento stav správně uveden v předchozím územním plánu. Dle odpůrkyně bylo nesporné, že přes pozemky navrhovatelky od nepaměti vedla místní komunikace, která proto byla v grafické části zakreslena.
57. Navrhovatelka v replice poukazovala na to, že s existencí účelové komunikace na svých pozemcích dlouhodobě nesouhlasí a že místní komunikace musí vést přes obecní pozemky. K vyvrácení fakticity, již se odpůrkyně dovolávala, navrhovala provedení místního šetření v terénu. Odpůrkyně v dalším podání poukazovala na to, že cesta přestala být v terénu patrná, neboť navrhovatelka pozemky bez potřebného opatření oplotila, na což navrhovatelka reagovala tím, že oplocení provedla v době, kdy ji k tomu opravňovalo pravomocné územní rozhodnutí. Další argumentace navrhovatelky uplatněná poté, co Ústavní soud částečně zrušil rozsudek zdejšího soudu č. j. 55 A 8/2019-111, byla rekapitulována výše v odst. 11 a 12.
58. Zdejší soud při novém posouzení návrhového bodu dospěl k závěru, že je částečně důvodný.
59. Ve vztahu k vymezení pozemku jako pozemní komunikace je stěžejní zákon o pozemních komunikacích, podle jehož § 2 odst. 2 se pozemní komunikace dělí na a) dálnice, b) silnice, c) *místní komunikace* a d) *účelové komunikace*. Podle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace a jejich tříd rozhoduje příslušný silniční správní úřad. K zařazení pozemní komunikace do těchto tříd je proto nutné vydání konstitutivního individuálního správního aktu příslušného silničního správního úřadu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011-74).
60. Odlišná koncepce určení komunikace za účelovou byla zvolena zákonem o pozemních komunikacích v případě účelových komunikací, neboť zákon nestanoví žádnému orgánu veřejné moci pravomoc o této věci konstitutivně rozhodovat. Komunikace se tedy stane účelovou komunikací naplněním znaků podle ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, přičemž je irelevantní, jak byl pozemek v pozemkových knihách, v katastru nemovitostí, popř. v ostatních listinách, označován či evidován (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb. NSS).

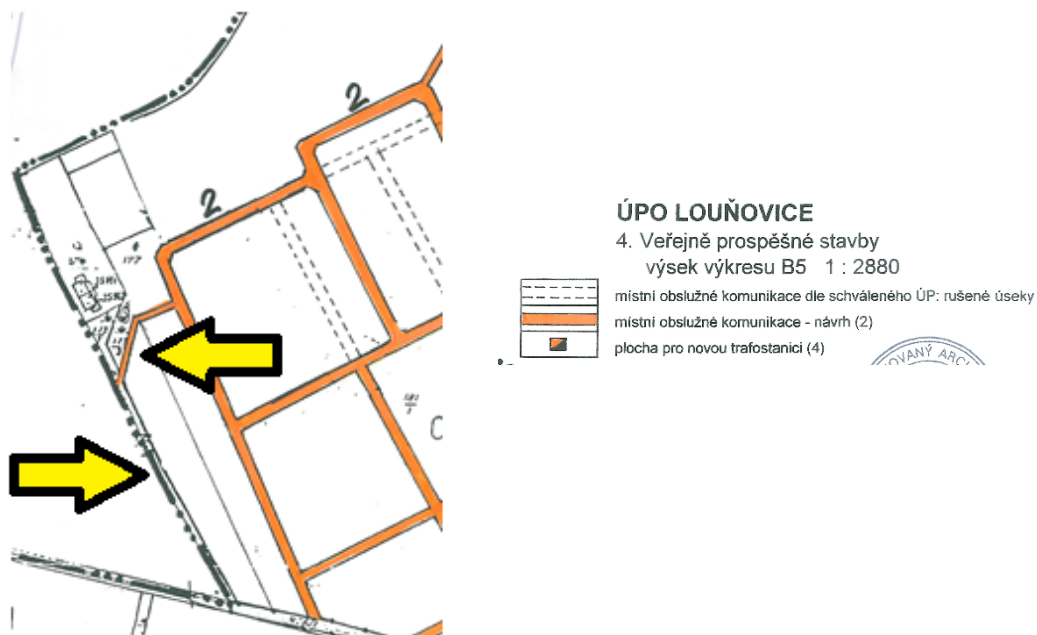
61. Co se místních komunikací dále týče, zákon o pozemních komunikacích je ve svém § 6 odst. 1 definuje jako veřejně přístupné pozemní komunikace, které slouží převážně místní dopravě na území obce. Podle § 6 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích se místní komunikace rozděluje podle dopravního významu, určení a stavebně technického vybavení do těchto tříd: a) místní komunikace I. třídy, b) místní komunikace II. třídy, kterou je dopravně významná sběrná komunikace s omezením přímého připojení sousedních nemovitostí, c) místní komunikace III. třídy, kterou je obslužná komunikace, d) místní komunikace IV. třídy, kterou je komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz. Veškeré místní komunikace podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vlastní obec, na jejímž území se místní komunikace nachází, přičemž stavba místní komunikace není součástí pozemku. Pozemek tak může mít jiného vlastníka než na něm se nacházející místní komunikace.
62. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace definována jako pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. V souladu s § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (v tomto případě se jedná o tzv. veřejně nepřístupnou účelovou komunikaci). Dle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je vlastníkem účelových komunikací právnická nebo fyzická osoba, tedy ne nutně obec.
63. Protože odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách argumentovala tím, že pozemky navrhovatelky, na nichž byla vyznačena pozemní komunikace, byly zařazeny do plochy veřejného prostranství, je vhodné dále připomenout, že podle § 7 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se plochy veřejných prostranství obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro přiměřené umístění, rozsah a dostupnost pozemků veřejných prostranství a k zajištění podmínek pro jejich užívání v souladu s jejich významem a účelem, přičemž zpravidla zahrnují stávající a navrhované pozemky jednotlivých druhů veřejných prostranství a další pozemky související dopravní a technické infrastruktury a občanského vybavení, slučitelné s účelem veřejných prostranství.
64. Odpůrkyně v územním plánu u vymezení plochy veřejných prostranství odkazovala na § 9 odst. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., čímž patrně myslela § 9 odst. 2 písm. a) této vyhlášky, a na § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podle § 9 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. plochy dopravní infrastruktury zahrnují zpravidla pozemky staveb a zařízení pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a jiných druhů dopravy, přičemž se zpravidla člení mj. na plochy silniční dopravy. Podle souvisejícího § 9 odst. 3 téže vyhlášky plochy silniční dopravy zahrnují zpravidla silniční pozemky dálnic, silnic I., II. a III. třídy a místních komunikací I. a II. třídy, výjimečně též místních komunikací III. třídy, které nejsou zahrnuty do jiných ploch, včetně pozemků, na kterých jsou umístěny součásti komunikace, například násypy, zářezy, opěrné zdi, mosty a doprovodné a izolační zeleně, a dále pozemky staveb dopravních zařízení a dopravního vybavení, například autobusová nádraží, terminály, odstavná stání pro autobusy a nákladní automobily, hromadné a řadové garáže a odstavné a parkovací plochy, areály údržby pozemních komunikací, čerpací stanice pohonných hmot. Odkazovaný § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. upravuje nejmenší šířku veřejného prostranství,

jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového nebo rodinného domu.

65. Veřejným prostranstvím byla dle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění účinném do 30. 9. 2019 (dále jen „obecní zřízení“) všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.
66. Judikatura správních soudů na základě shora citovaných ustanovení dovodila, že vymezení pozemní komunikace v územním plánu samo o sobě nezakládá ani neosvědčuje existenci zakreslené pozemní komunikace. Zatímco k zařazení pozemní komunikace do některé z kategorií dálnice, silnice či místní komunikace je nutné vydání konstitutivního individuálního správního aktu příslušného silničního správního úřadu, tak plochy, které splňují zákonné podmínky, se *ex lege* stávají veřejnými účelovými komunikacemi či veřejným prostranstvím, aniž by bylo nutné je zvlášť vymezovat v územním plánu. Vymezení veřejných prostranství dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. není konstitutivní a je na uvážení obce, zda a které plochy takto v územním plánu vymezí, a umožní tak jejich zvýšenou ochranu. Veřejným prostranstvím v tomto smyslu budou i pozemní komunikace, včetně účelových komunikací, není-li omezeno či vyloučeno jejich veřejné užívání podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2010, č. j. 2 As 49/2010-46, nebo ze dne 12. 12. 2017, č. j. 4 As 186/2017-41).
67. To, že vymezení plochy veřejného prostranství v územním plánu není konstitutivní, však neznamená, že nemůže vlastníka takového pozemku zkrátit na jeho právech. Vymezení určité plochy jako veřejného prostranství představuje omezení vlastnického práva vlastníka dotčeného pozemku. Územní plán totiž představuje nepřímý zásah do vlastnického práva těch, o jejichž nemovitostech pojednává, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Vymezí-li územní plán určitý pozemek nebo jeho část jako veřejné prostranství, bude na danou plochu i pozemek takto nahlíženo i při následném rozhodování v území. Dochází tak fakticky k omezení možností budoucího využití pozemku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83).
68. V rozsudku ze dne 12. 12. 2017, č. j. 4 As 186/2017-41, proto Nejvyšší správní soud poznamenal, že vymezení veřejného prostranství na pozemku vlastníka představuje vymezení funkčního využití dotčeného pozemku, které zasahuje do vlastnického práva. Nejvyšší správní soud v dané věci řešil vymezení veřejně přístupné účelové komunikace coby veřejného prostranství, přičemž konstatoval, že omezení plynoucí z vymezeného funkčního využití pozemku trvá bez ohledu na případné budoucí vyřešení otázky existence takové komunikace v řízení o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 2 As 43/2016-72, publikované pod č. 3638/2017 Sb. NSS, pak dospěl k závěru, že *„pokud má obec v úmyslu vymezit v územním plánu komunikaci jako (stávající) veřejné prostranství, musí se v případě pochybností, především na základě námitek uplatněných dotčenými osobami, vypořádat s otázkou, zda tato komunikace splňuje veškeré znaky účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Zákonnost vymezení funkčního využití určitého pozemku v územním plánu zajisté nelze odvozovat od jeho faktického (případně protiprávního) využívání. Tato otázka následně může být předmětem přezkumu správního soudu. V posuzovaném případě bylo třeba se s ohledem na výše uvedené zabývat otázkou, zda se v části pozemku p. č. 409/3 vymezené jako*

veřejné prostranství skutečně nachází účelová komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích. O odlišný případ by se jednalo, pokud by veřejné prostranství bylo vymezeno jako návrhová plocha“ (viz odst. [29] rozsudku č. j. 4 As 186/2017-41). V navazujícím rozsudku ze dne 24. 5. 2018, č. j. 4 As 81/2018-57, Nejvyšší správní soud konstatoval, že dle § 174 odst. 1 správního řádu pro řízení o vydání opatření obecné povahy platí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé správního řádu, přičemž část druhá upravuje obecná ustanovení o správním řízení, tj. také dokazování. Obec proto byla oprávněna provádět dokazování za účelem vyřešení otázky, zda jí vymezovaná veřejně přístupná účelová komunikace naplňovala všechny znaky takové pozemní komunikace. V situaci, kdy obec vyšla toliko z toho, že dotčený pozemek byl dlouhodobě užíván jako přístupová cesta k nemovitým věcem cizích vlastníků, bez toho, aby se zvláště zabývala existencí souhlasu vlastníků nemovitosti s užíváním účelové komunikace jako jedním ze znaků takové komunikace, Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost územního plánu pro nedostatek důvodů (viz zejména odst. [33] a [34] citovaného rozsudku č. j. 4 As 81/2018-57).

69. Soud v právě posuzované věci předně konstatuje, že dle předchozího územního plánu byl původní pozemek navrhovatelky p. č. XK vymezen bílou barvou, která dle výkresu funkčního využití území odpovídala orné půdě, přičemž z téhož výkresu a především ani z výkresu s návrhem dopravního řešení jednoznačně neplynulo, že by na tomto pozemku navrhovatelky byla vymezena jakákoli kategorie pozemních komunikací (návrhová či stávající). Odpůrkyně se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách snažila dovodit, že bílou barvou byla v urbánním území vyznačena řada pozemních komunikací, čili se i v tomto případě jednalo o vyznačení komunikace. Jakkoliv se její argumentace mohla jevit jako racionální, šlo o výklad v neprospěch vlastníka pozemků, jímž se odpůrkyně snažila překlenout zjevné nedostatky územního plánu. Soud proto její argumentaci nepřisvědčil a vycházel ve shodě s navrhovatelkou z toho, že původní pozemek p. č. XK byl v předchozím územním plánu součástí orné půdy. Současně dal navrhovatelce zapravdu i v tom, že po změně č. 3 původního územního plánu byl její pozemek součástí zastavěného území a nacházel se v ploše OV11, neboť zahrnutí pozemku do zastavěného území plynulo z přílohy k hlavnímu výkresu i z výkresů č. 3 a 6 se zaznačenou změnou č. 3, což současně odpovídalo i textové části – doplňku č. 3 k obecně závazné vyhlášce č. 12, podle něhož byla lokalita OV11 rozšířena až na hranici katastrálního území. Předchozí územní plán ve znění změny č. 3 však zejména na původním pozemku navrhovatelky p. č. XK nevymezil stávající ani návrhovou účelovou komunikaci (a stejně tak ani místní). Pouze na části tehdejšího pozemku p. č. XK, odpovídající nyní pozemkům p. č. XG a XA, byla vymezena návrhová místní obslužná komunikace.

Výňatek z výkresu č. 4 – Veřejně prospěšné stavby, výsek výkresu B5, se soudem doplněným vyznačením polohy tehdejšího pozemku p. č. XK

70. Napadeným opatřením obecné povahy pak byla na pozemku p. č. XP (který je aktuálně ve vlastnictví A. T., nikoli navrhovatelky) vymezena nová návrhová místní komunikace jakožto dopravní stavba D2A, spadající dle textové části do funkční skupiny C (komunikace místní obslužné). Dále byla na dnešních pozemcích p. č. XG a XA vymezena tečkovanou čarou stávající pěší/cyklistická cesta, pěší průchod (na místě, kde byla po změně č. 3 předchozího územního plánu vymezena návrhová místní obslužná komunikace) a na dalších

navazujících pozemcích navrhovatelky byla vymezena stávající „místní účelová komunikace“.

Výňatek z výkresu N.4 Koncepce veřejné dopravní infrastruktury

71. Předně je tak třeba poukázat na to, že navrhovatelka nepřesně interpretuje grafickou část napadeného opatření obecné povahy, neboť návrhová dopravní stavba D2A – místní obslužná komunikace, která dle textové části slouží k připojení chat v severní části X, byla vymezena na pozemku p. č. XP. Zbývající část pozemní komunikace, která na dopravní stavbu D2A navazuje na pozemcích navrhovatelky a která není v textové části napadeného opatření obecné povahy specificky vymezena, je označena v grafické části jako stávající místní účelová komunikace (přerušovanou, žlutě nepodbarvenou čarou). Žádná „místní účelová komunikace D2A“ žlutohnědou přerušovanou (nepodbarvenou) čarou, již navrhovatelka požadovala zrušit, na pozemcích navrhovatelky v grafické části napadeného opatření obecné povahy nebyla vymezena. Navrhovatelka tak ve své argumentaci nesprávně směřovala textový regulativ týkající se dopravní stavby D2A – místní obslužné komunikace na pozemku p. č. XP a grafické vymezení místní účelové komunikace na jejích pozemcích. Z jejích podání nicméně bylo seznatelné, že se domáhala zrušení jak vymezení dopravní stavby D2A – místní obslužné komunikace, tak i na ni navazující místní účelové komunikace.
72. Pokud se navrhovatelka domáhala zrušení té části napadeného opatření obecné povahy, v níž byla vymezena dopravní stavba D2A nazvaná „*Nová komunikace – k připojení chat v severní části L.*“ a místní obslužná komunikace na pozemku p. č. XP v katastrálním území X, soud jí nemohl vyhovět, neboť tato stavba a místní obslužná komunikace se nenachází na pozemku navrhovatelky a navrhovatelka v tomto rozsahu postrádá aktivní věcnou legitimaci. Přesahuje-li snad dopravní stavba D2A coby návrhová místní (obslužná) komunikace ve zcela nepatrné části (v místě styku pozemků p. č. XP a XG) i na pozemek navrhovatelky p. č. XG, pak soud ve vztahu k tomuto pozemku navrhovatelky neshledal důvod pro zrušení vymezené komunikace. Tato místní komunikace (dopravní stavba D2A) byla vymezena jako návrhová a její vymezení v napadeném opatření obecné povahy nebylo konstitutivní. Bude záležet teprve na příslušném silničním správním úřadu, zda shledá předpoklady pro vydání rozhodnutí, jímž tento prvek, který by navíc v souladu s § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích musel být ve vlastnictví obce, zařadí do sítě místních komunikací (a to navíc v situaci, kdy na něj v územním plánu z níže uvedených důvodů nebude navazovat přes pozemky navrhovatelky p. č. XG, XB, XC, XD, XE a XF veřejně přístupná účelová komunikace ani místní komunikace). Argumentace legitimním očekáváním navrhovatelky ve vztahu k návrhové místní obslužné komunikaci na nepatrné části jejího pozemku p. č. XG také nemohla obstát, neboť – jak plyne z výše uvedeného výňatku z výkresu č. 4 předchozího územního plánu odpůrkyně – na dané části pozemku byla návrhová místní komunikace vymezena již dříve po změně č. 3 a napadeným opatřením obecné povahy se na této skutečnosti nic nezměnilo.
73. Dopravní stavba D2A ani nebyla napadeným opatřením obecné povahy ve smyslu § 101 odst. 1 stavebního zákona zařazena mezi prvky s veřejným prostranstvím, pro něž by obec získávala předkupní právo, jelikož předkupní právo se dle tohoto ustanovení nabývá „v rozsahu vymezeném touto územně plánovací dokumentací“ s tím, že se předkupní právo v územním plánu „vymezuje označením nemovitosti podle zvláštního právního předpisu a stanovením oprávněné osoby“ a existence předkupního práva se také zapisuje do katastru nemovitostí (viz § 101 odst. 1 stavebního zákona). Odpůrkyně však ve vztahu k dopravní stavbě D2A s místní obslužnou komunikací této možnosti nevyužila a předkupní právo

v napadeném opatření obecné povahy nevymezila. Proto také předkupní právo k pozemku p. č. XG není zapsáno v katastru nemovitostí.

74. Zatímco ohledně tvrzeně nezákonného vymezení dopravní stavby D2A – návrhové místní obslužné komunikace soud navrhovatele nepřisvědčil, její požadavek na zrušení napadeného opatření obecné povahy v části grafického vymezení stávající „*místní účelové komunikace*“ ve výkresu N.4 přerušovanou čarou na pozemcích navrhovatelky byl důvodný. Soud předně shledal napadené opatření obecné povahy v tomto rozsahu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Pojem místní účelové komunikace totiž je pojmem vnitřně rozporným a nesmyslným, neboť právní úprava žádnou takovou komunikaci neupravuje. Z napadeného opatření obecné povahy není jednoznačně zjistitelné, zda odpůrkyně na pozemcích navrhovatelky mínila vymezit stávající *místní komunikaci* coby stavbu ve vlastnictví obce nacházející se na pozemcích jiného vlastníka ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) a § 6 zákona o pozemních komunikacích, nebo *účelovou komunikaci* ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) a § 7 téhož zákona (vymezení obou kategorií ve vztahu k jediné komunikaci najednou přitom možné není). Odpověď na tuto otázku neposkytuje ani textová část napadeného opatření obecné povahy. Ta k ploše VP – veřejná prostranství, kterou odpůrkyně dle odůvodnění rozhodnutí o námitkách mínila na pozemcích navrhovatelky vymezit (byť to v hlavním výkresu N.2 učinila nejednoznačným způsobem, neboť neužila bílou barvu pro plochu veřejných prostranství, nýbrž světle šedou s bílými pruhy), uvedla, že se jedná jednak o plochy veřejných prostranství a jednak o plochy dopravní infrastruktury. Jak plyne z výše citované judikatury, mezi veřejná prostranství lze zahrnout jak místní komunikace, tak i komunikace účelové. Mezi plochy dopravní infrastruktury se naproti tomu dle § 9 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. zařazují zpravidla místní komunikace I. a II. třídy a výjimečně též místní komunikace III. třídy, což by naopak nasvědčovalo tomu, že odpůrkyní vymezovaný prvek měl být místní komunikací. V rozhodnutí o námitkách nicméně odpůrkyně konstatovala, že na pozemcích navrhovatelky vymezila účelovou komunikaci v ploše veřejného prostranství. Že odpůrkyně neměla jasno v tom, jaký druh pozemní komunikace na pozemcích navrhovatelky vlastně vymezila (resp. že nerozlišovala mezi kategoriemi místní a účelové komunikace), pak bylo seznatelné také z jejich písemných podání činěných v této věci vůči soudu, v nichž komunikaci opakovaně označovala jako místní účelovou, ale také jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci či jako místní komunikaci. V úvahu připadající kategorie pozemních komunikací se přitom liší ve vlastnickém režimu i ve způsobu jejich „právního vzniku“, pročez je jednoznačné vymezení kategorie pozemní komunikace zásadní. To, že z napadeného opatření obecné povahy nebylo seznatelné, jaká konkrétní pozemní komunikace byla na pozemcích navrhovatelky vymezena, soudu bránilo v přezkumu napadeného opatření obecné povahy v mezích uplatněného návrhového bodu, k čemuž soud musel přihlídnout z úřední povinnosti, byť navrhovatelka na vnitřní rozpornost upozornila až ve svém podání ze dne 14. 3. 2023.
75. Soud shledal napadené opatření obecné povahy v části grafického vymezení „*místní účelové komunikace*“ na pozemcích navrhovatelky nepřezkoumatelným také pro nedostatek důvodů. I při odhlédnutí od nesrozumitelnosti odpůrkyní užitého pojmu nebylo možné přehlédnout, že se odpůrkyně, která vymezila na pozemcích navrhovatelky pozemní komunikaci jako stávající veřejné prostranství, nezabývala ani na základě námitek tím, zda vymezovaná komunikace naplňuje všechny definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 zákona o pozemních komunikacích, případně zda byla na základě rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu zařazena do sítě místních komunikací

podle § 3 odst. 1 téhož zákona (k obdobnému nedostatku územního plánu viz opakovaně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 186/2017-41 nebo také rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, č. j. 59 A 5/2022-163, zejména jeho odst. 155).

76. Vzhledem k tomu, že mezi účastnicemi je dlouhodobě veden spor o tom, zda se na pozemcích navrhovatelky nachází veřejně přístupná účelová komunikace (což je soudu známo i z jeho vlastní rozhodovací činnosti, když rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 43 A 37/2019-84, zrušil rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve věci zamítnutí žádosti odpůrkyně o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích navrhovatelky), má soud navzdory nesrozumitelnosti napadeného opatření obecné povahy za to, že záměrem odpůrkyně bylo vymezit na pozemcích navrhovatelky veřejně přístupnou účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Znaky takové účelové komunikace plynou jednak ze zákona a jednak z judikatury. Mezi zákonné znaky účelové komunikace patří v terénu patrný koridor, který je jednoznačně odlišitelný od okolního prostoru a musí jevit známky toho, že je užíván jako dopravní cesta, a dále to, že taková cesta slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dalšími znaky, které již dovodila judikatura, jsou souhlas vlastníka pozemku s tím, aby byla komunikace užívána neomezeným okruhem osob, přičemž souhlas lze udělit i konkludentně, a dále nutná komunikační potřeba, tj. neexistence alternativního přístupu k nemovitostem (srov. opakovaně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 186/2017-41 a rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 59 A 5/2022-163, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, publikovaný pod č. 2370/2011 Sb. NSS).
77. Odpůrkyně pozemní („*místní účelovou*“) komunikaci na pozemcích navrhovatelky vymezila jako stávající, neboť vycházela z toho, že se tam cesta a s ní spojené veřejné prostranství dlouhodobě (historicky) nacházely, což tvrdila též ve svých podáních vůči soudu, v nichž odmítla, že by sama napadeným opatřením obecné povahy vymezovala novou cestu. V takové situaci bylo potřeba, aby se zabývala naplněním podmínek pro vznik veřejného prostranství, resp. veřejně přístupné účelové komunikace. Tomuto požadavku však odpůrkyně nedostála, jelikož z rozhodnutí o námitkách ani z jiné části napadeného opatření obecné povahy nelze zjistit, z jakého důvodu měla odpůrkyně všechny výše uvedené znaky veřejně přístupné účelové komunikace za splněné. Odpůrkyně totiž především zcela pominula otázku předchozího souhlasu navrhovatelky či jejích právních předchůdců s užíváním pozemní komunikace neomezeným okruhem osob, ačkoli navrhovatelka ve svých námitkách opakovaně vyjadřovala nesouhlas s tím, aby její pozemky byly využívány jako cesta. Konstatování, že dotčené pozemky byly dlouhodobě užívány jako přístupová cesta k nemovitostem jiných vlastníků nebo ke vstupu do lesa, v tomto směru nepostačovalo, jelikož znak souhlasu s užíváním účelové komunikace nelze presumovat na základě znaků ostatních (např. na základě skutečnosti, že určitá cesta v terénu existuje či existovala a je využívána; shodně viz opakovaně citovaný rozsudek č. j. 4 As 81/2018-57).
78. Vzhledem ke shora uvedenému soud prostřednictvím I. výroku tohoto rozsudku zrušil napadené opatření obecné povahy také v části, v níž byla ve výkrese N.4 vymezena na pozemcích navrhovatelky „*místní účelová komunikace*“, a to konkrétně ve vztahu k pozemkům p. č. XG, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X, když opětovně platí, že navrhovatelka aktuálně všechny tyto pozemky vlastní a vlastnila je také v době podání návrhu, byť některé z nich byly tehdy jinak parcelovány. Ke zrušení místní účelové

komunikace na těchto pozemcích soud přistoupil navzdory tomu, že navrhovatelka v petitu svého návrhu původně navrhovala zrušení částečně i ve vztahu k dnes již neexistujícím parcelám (např. p. č. XCH, XI, XJ), kteréžto však existovaly v době podání jejího návrhu. Soud z provedeného dokazování zjistil, kterým z parcel existujících v době podání návrhu odpovídají parcely aktuálně evidované v katastru nemovitostí, na což navrhovatelka k dotazu soudu při ústním jednání reagovala a potvrdila, že vymezení místní účelové komunikace požaduje zrušit právě ke stávajícím pozemkům p. č. XG, XB, XC, XD, XE a XF, čemuž soud vyhověl.

79. Soud dodává, že v situaci, kdy k vymezení pozemní („místní účelové“) komunikace došlo nepřezkoumatelným způsobem, postrádalo dalšího smyslu zabývat se zbývající argumentací účastnic. Ve vztahu k dotčení navrhovatelky na jejích právech nicméně soud považuje za vhodné uvést, že přehodnotil právní názor vyslovený ve svém (částečně zrušeném) rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111, podle něhož navrhovatelka byla omezena ve svých právech pouze v tom rozsahu, že pozemky nemůže využít ke stavební činnosti, což nemohla ani podle předchozího územního plánu. Předně soud učinil ve vztahu k předchozímu územnímu plánu odpůrkyně jiný skutkový závěr, neboť shledal, že pozemky dotčené vymezením pozemní komunikace byly dle předchozího územního plánu v zastavěném území v ploše OV11, a tedy je navrhovatelka ke stavební činnosti využít mohla. Dále při zohlednění výše citované judikatury naznal, že navrhovatelka byla dotčena na svých právech tím, že na jejích pozemcích byla vymezena stávající pozemní („místní účelová“) komunikace jako součást plochy veřejných prostranství, což představovalo faktické omezení možnosti budoucího využití jejích pozemků.
80. Soud navrhovatelce prostřednictvím III. výroku tohoto rozsudku nevyhověl v rozsahu, ve kterém se domáhala zrušení napadeného opatření obecné povahy v části textového a grafického vymezení dopravní stavby D2A, neboť navrhovatelka, jak soud vysvětlil výše, nebyla v tomto rozsahu aktivně věcně legitimována (a soud by navíc takové vymezení na části jejího pozemku nepovažoval za nezákonné).
81. Návrh, aby soud zrušil napadené opatření obecné povahy také v části grafického vymezení cyklostezky žlutohnědou tečkovanou čarou přes pozemek p. č. XG ve výkrese N.4, v části grafického vymezení místní účelové komunikace i cyklostezky v koordinačním výkrese UP 01 (navrhovatelka měla patrně na mysli koordinační výkres O.1), v části vymezení veřejných prostranství či regulativu technické infrastruktury v koordinačním výkrese UP 01 (resp. O.1) na pozemcích navrhovatelky a v části vymezení nové místní komunikace na pozemcích p. č. XE a XF navrhovatelka učinila opožděně až ve svém podání ze dne 14. 3. 2023. Téměř po čtyřech letech od podání původního návrhu tedy nepřípustně v rozporu s § 101b odst. 2 větou druhou s. ř. s. rozšířila návrh na dosud nenapadené části opatření obecné povahy (k vázanosti soudu petitem návrhu a nemožnosti jej rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření, ani kdyby původní návrh obsahoval argumentaci i k takto rozšířenému petitu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 9 As 49/2021-39). Soud proto její návrh v této části prostřednictvím II. výroku tohoto rozsudku odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

82. Soud shledal návrhy na zrušení napadeného opatření obecné povahy důvodnými v částech, ve kterých se navrhovatelka domáhala zrušení podmínky povinného doložení hydrogeologického posudku stanovené podkapitole D.3 textové části a podmínky

povinného napojení povolovaných staveb na vodovodní a kanalizační síť, a to v případě první z těchto podmínek ve vztahu k navrhovatelkou označeným pozemkům p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území L. a v případě druhé z těchto podmínek ve vztahu k jí označeným pozemkům p. č. XA, XG, XB, XC, XD, XE a XF v témže katastrálním území. Ohledně těchto dvou částí napadeného opatření obecné povahy přitom již zdejší soud rozhodoval I. výrokem svého částečně zrušeného rozsudku č. j. 55 A 8/2019-111 a nynější rozhodnutí dopadající na další pozemky bylo vydáno v reakci na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2329/21 a na něj navazující upřesnění dotčených pozemků navrhovatelky. Soud dále shledal návrh důvodným v části směřující proti grafickému vymezení místní účelové komunikace ve výkresu N.4, a to ve vztahu ke stávajícím pozemkům navrhovatelky p. č. XG, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X. Proto podle § 101d odst. 2 věty první s. ř. s. tyto nezákonné části napadeného opatření obecné povahy zrušil prostřednictvím I. výroku dnem právní moci tohoto rozsudku. Za použití § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu provedl opravu přímo v písemném vyhotovení tohoto rozsudku v části a) I. výroku tohoto rozsudku zjevné nesprávnosti, jíž se soud dopustil při vyhlášení rozsudku, spočívající v chybném označení pozemku p. č. XF nesprávným p. č. X (pozemek p. č. X navrhovatelka ani nevlastní a ve vztahu k němu zrušení napadeného opatření obecné povahy nenavrhovala). Výrok I. a) je tedy v písemném vyhotovení rozsudku rozeslaném účastníkům již uveden ve správném znění s parcelním číslem pozemku XF.

83. Prostřednictvím II. výroku tohoto rozsudku soud pro opožděnost za užití § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl návrh v části, ve které směřoval proti grafickému vymezení cyklostezky ve výkresu N.4, grafickému vymezení místní účelové komunikace a cyklostezky ve výkresu UP 01 (resp. O.1), grafickému vymezení veřejných prostranství a technické infrastruktury v témže výkresu a grafickému vymezení místní komunikace bez zásahu na pozemcích navrhovatelky, neboť navrhovatelka tyto části napadla až ve svém podání z března 2023.
84. Soud neshledal návrhy důvodnými v rozsahu směřujícím vůči vymezení podmínky povinného doložení hydrogeologického posudku a podmínky povinného napojení povolovaných staveb na vodovodní a kanalizační síť na pozemku p. č. XT a vůči vymezení plochy sadů a zahrad na pozemcích p. č. XT a XU, jelikož navrhovatelka ke dni vydání tohoto rozsudku nebyla vlastnící těchto pozemků a postrádala aktivní věcnou legitimaci. Obdobný závěr soud učinil též ve vztahu k požadavku na zrušení textového a grafického vymezení dopravní stavby D2A, jelikož ta byla vymezena na pozemku p. č. XP, jenž nebyl ve vlastnictví navrhovatelky. Pokud se zrušené části napadeného opatření obecné povahy dotýkaly případně i dalších, navrhovatelkou výslovně neuvedených pozemků, pak se i na ně vztahoval zamítavý III. výrok tohoto rozsudku. O zamítnutí návrhů v nedůvodných částech soud rozhodl podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s.
85. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Procesní úspěch hodnotí soud z hlediska celého předmětu řízení (po spojení věcí ke společnému projednání). Navrhovatelka podala sice 3 samostatné návrhy, ovšem napadla jimi též správní akt. Po spojení věcí tvořily všechny samostatně napadené části téhož opatření obecné povahy jeden ucelený předmět řízení, nikoliv tři samostatné předměty, které jsou pouze společně projednávány (tak by tomu bylo při napadení tří různých správních aktů, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 Afs 44/2015-23). Navrhovatelka napadla několik regulatorních prvků: 1. vymezení veřejně prospěšné stavby (docílila procesního úspěchu již v souvislosti s prvním rozsudkem tohoto soudu), 2. podmínka vztahující se na plochy s melioracemi (docílila procesního úspěchu), 3. vymezení plochy sadů

a zahrad (procesně neúspěšná), 4. vymezení pozemní komunikace (z poloviny úspěšná v části týkající se místní účelové komunikace, z poloviny neúspěšná v části týkající se dopravní stavby D2A), 5. stanovení podmínky připojení na veřejný vodovod a kanalizaci (procesně úspěšná). Soud proto považoval navrhovatelku za úspěšnou ze 70 %. Při odečtení neúspěchu (30 %) od úspěchu měla nárok na náhradu 40 % nákladů řízení. Při výpočtu procesního úspěchu navrhovatelky soud nezohledňoval její částečný neúspěch ohledně pozemku p. č. XT v částech týkajících se podmínky doložení hydrogeologického posudku v plochách s melioracemi a podmínky připojení na veřejný vodovod a kanalizaci, jelikož zrušení i ohledně pozemku p. č. XT navrhovala až v souvislosti s jejím návrhem na rozhodnutí o procesním nástupnictví společnosti Bistro Films s.r.o., na němž následně netrvala (z procesní opatrnosti nicméně soud její návrh ve vztahu k tomuto pozemku explicitně zamítl).

86. Náklady navrhovatelky za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem sestávaly jednak ze zaplacených soudních poplatků ve výši 20 000 Kč (3x 5 000 Kč za návrhy na zrušení napadeného opatření obecné povahy a 1x 5 000 Kč za kasační stížnost) a jednak z odměny advokáta za 10 úkonů právní služby po 3 100 Kč (jedenkrát převzetí a příprava zastoupení, jeden návrh ve věci samé, celkem pět dalších vyjádření ve věci samé v řízení před krajským soudem včetně stanoviska navrhovatelky po vydání nálezu Ústavního soudu ze dnů 12. 3. 2019, 3. 6. 2019, 23. 6. 2019, 5. 8. 2019 a 14. 3. 2023, blanketní kasační stížnost včetně jejího doplnění, další podání ve věci samé v řízení před Nejvyšším správním soudem ze dne 14. 7. 2020 a účast při jednání před krajským soudem, jehož délka nepřesáhla dvě hodiny) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a k) a § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). K tomu bylo dále třeba připočítat 10 paušálních částek jako hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhradu za DPH ve výši 7 140 Kč odpovídající 21 % ze všech výše uvedených částek (vyjma soudních poplatků), protože advokátní kancelář, v jejímž rámci zástupce navrhovatelky vykonává advokacii, je plátkyní této daně. Celkem tak náklady řízení navrhovatelky dosahovaly částky 61 140 Kč a z toho 40 % činilo 24 456 Kč. Lhůtu k plnění soud stanovil odpůrkyni v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že dle § 149 odst. 1 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s. je odpůrkyně povinna náklady řízení nahradit k rukám zástupce navrhovatelky.
87. Soud dodává, že navrhovatelce nepřiznal právo na odměnu za tři úkony převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za každý ze tří samostatných návrhů na zahájení řízení dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, neboť bylo rozhodnutím navrhovatelky a jejího zástupce podat tři samostatné návrhy, třebaže tyto mohly být již od počátku učiněny najednou v jediném podání, jak je tomu běžně zvykem i v komplikovaných případech směřujících proti vícero regulativům a částem územního plánu. Za podání ve věci samé, za něž by příslušela odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, soud nepovažoval vyjádření navrhovatelky ze dne 4. 11. 2019 učiněné v řízení před krajským soudem ani její vyjádření ze dne 12. 10. 2020 učiněné v řízení před Nejvyšším správním soudem, neboť jimi navrhovatelka pouze informovala soudy o vývoji správního řízení ve věci určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace (který nebyl pro posouzení této věci podstatný).
88. Soud neshledal důvod pro zvýšení mimosmluvní odměny podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu pro obtížnost věcí spočívající dle navrhovatelky v tom, že byly v jednom řízení projednávány tři skutkově a právně odlišné návrhy. Nepřehlednost věci způsobila do značné

míry sama navrhovatelka tím, že k soudu podala tři samostatné návrhy namísto toho, aby se domáhala zrušení napadeného opatření obecné povahy jediným návrhem. Nadto ani v jiných, obdobně složitých (i složitějších) řízeních o zrušení opatření obecné povahy správní soudy zpravidla k aplikaci § 12 odst. 1 advokátního tarifu nepřistupují. Namísto též nebyla aplikace § 12 odst. 3 advokátního tarifu, podle něhož se při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Aplikace naposledy zmíněného ustanovení ve správním soudnictví připadá v úvahu typicky při kumulaci několika správních rozhodnutí do jediného řízení (každé z napadených správních rozhodnutí představuje samostatnou věc ve smyslu § 12 odst. 3 advokátního tarifu; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2023, č. j. 8 Afs 27/2021-67). Vzhledem k tomu, že v této věci byl předmětem soudního přezkumu i po spojení tří původně samostatně vedených řízení jen jeden územní plán odpůrkyně, činila tarifní hodnota v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 50 000 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu